"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul V, Nr. 67, **FEBRUARIE 2009** Apare **DUPĂ** jumătatea lunii **2,5 RON** (25.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: CRIMA DE A TE A APĂRA

Vreau să spun câteva lucruri despre atac si apărare, lucruri atât de comune, de normale şi de logice, încât cititorul ar putea să se simtă oarecum jignit; ca şi când m-aş apuca să expun cum că doi şi cu doi fac patru.

Lăsăm la o parte groaza care te apucă atunci când constaţi că cele mai elementare lucruri sunt ignorate de cea mai mare parte a oamenilor, dar **te aştepţi ca măcar atunci când miza jocurilor, a exagerărilor, a minciunilor şi a dispreţului total pentru orice logică afectează viaţa unui individ, a celor apropiaţi şi a copiilor lui, să sesizeze ceva, să se aprindă o lumină cât de mică, un senzor în semnalul de alarmă al instinctului lui de conservare.**

După jumătate de secol de regim de îndobitocire aplicat românilor de blestematul în veci iudeo-comunism, să credem că este o pretenţie nejustificată să îi ceri individului să fie preocupat de problemele de supravieţuire la nivel naţional ?

Pentru multe popoare ale lumii, care practică demnitatea naţională, aşa ceva, totalul dezinteres pentru naţiune şi pentru viitorul ei, o astfel de poziţie, o astfel de atitudine, ar fi de neconceput.

La noi pare ceva normal şi **dacă încerci să trezeşti cuiva interesul pentru marile probleme, în cel mai bun caz te ignoră, dacă nu cumva te şi înjură. Această categorie de oameni de care vorbesc reprezintă imensa majoritate a poporului român, incapabilă de a evada din această mentalitate în care se complace, socotindu-o soluţia cea mai comodă şi eventual cea mai sigură.**

Ar trebui să ne preocupe nişte întrebări ale căror răspunsuri ar putea să fie cheia prosperităţii noastre: pe primul loc aş aşeza misterul alegerii României ca locaţiune majoră a poporului lui Israel.

Este absolut evident că după recucerirea Palestinei de care sunt legate rădăcinile istorice ale iudaismului, următorul obiectiv vizibil de vreun secol şi jumătate, pentru cei interesaţi să vadă dar în special lezaţi de insistenţa manevrelor murdare, este în mod evident România.

Nu este normal pentru cei care refuză să accepte pretenţiile de dominaţie totală, mai mult sau mai puţin oficializate ale evreilor, să se întrebe: "Doamne Dumnezeule, ce greşeli de neiertat a făcut poporul român de ne-ai trimis pe cap asemenea pedeapsă?" Acesta este un fel de a privi lucrurile, ca pe o fatalitate!

(continuare în pag. următoare)

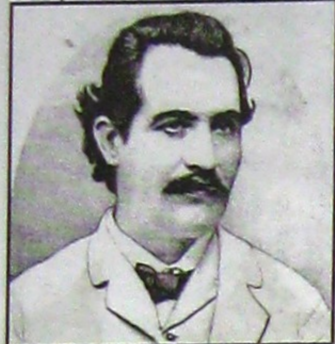
Nicador Zelea-Codreanu

CRIMA DE A TE A APĂRA (continuare din pag. precedentă)

Pentru minţile mai analitice, ideea de a accepta starea de lucruri ca pe o pedeapsă divină, nu poate să reprezinte decât poate o parte a explicaţiei; să ne gândim oare că suntem pedepsiţi pentru păcatele noastre?

Eu personal nu cred, căci sunt convins pe de o parte că poporul român este în marea lui majoritate plăcut Domnului Dumnezeu şi lui Iisus Cristos şi pe de altă parte că divinitatea i-a rezervat un rol important în viitorul omenirii, aşa cum în trecut l-a desemnat ca paznic al porţilor Europei, oprind pe loc sute de ani expansiunea otomană.

Chiar dacă eu văd lucrurile prea în roz, în contradicţie cu vederile Domnului, mai ştiu că ***El nu a vrut niciodată moartea păcătosului. Orice creştin ştie că iertarea divină se capătă prin suferinţă şi tăria credinţei se constată prin punerea ei la încercări:*** **acestea ar fi explicaţiile teologice, dar noi ne simţim obligaţi să căutăm şi alte motive pentru care suntem condamnaţi să suportăm invazia iudaică**, legalizată, cum am spus de nenumărate ori; la 1878, la Pacea de la Berlin, prin articolul 7, care ne obliga, în schimbul recunoaşterii Regatului României de către puterile europene, să "colonizăm" un număr de câteva sute de mii de evrei. "*Unde merge mia, merge şi suta!*". Ştiţi bine, "*un necaz nu vine niciodată singur*"; început fără sfârşit!

Într-o ţară în care nivelul de trai a 85% din populaţie era pe muchie de cuţit, coeficientul reprezentând populaţia rurală, îi mai arunci în cârcă o jumătate de milion de oameni care vin "cu traista în băţ" şi care sunt dispuşi să intermedieze orice, dar sunt total refractari de a produce ceva. Aş fi nedrept dacă nu aş face precizarea că mă refer la producerea de bunuri de subzistenţă, care erau problema sfârşitului de secol XIX şi începutul secolului XX. Că puţini dintre musafirii nepoftiţi au devenit pe parcurs croitori (în special), cizmari (de reparaţii), tinichigii sau mai ştiu eu ce (deci să încercăm să îi aşezăm în rândul celor direct productivi), aceştia au sufocat până la dispariţie micul meseriaş român care s-a trezit pe drumuri, îngroşând rândurile servitorilor la dispoziţia jupânilor, nevoit să-şi vândă pe nimic forţa de muncă, mica proprietate funciară, iar pentru alţii obligaţia sau poate ocazia de a intra "cu arme şi bagaje" în tabăra intereselor evreieşti, la nivelul la care era situat.

A doua mare invazie a teritoriului naţional a fost după tratatul de la Versailles: o ţară devastată de un război pustiitor, când milioane de români crăpau de foame, nu aveau un adăpost deasupra capului, satele, baza ţării, erau pustii de bărbaţii ce îşi sacrificaseră vieţile pentru ţară.... Pentru care ţară ? Pentru ţara care se va dovedi în scurt timp că nu este a lor decât cu numele? "Este jale mare-n ţară / Căci străinul e stăpân, / Cerşetor la el acasă / A ajuns bietul român!"

Despre ce să vorbesc mai întâi: despre reacţia absolut justificată a poporului român, sau să răspund la întrebarea-cheie: De ce dracu' ne-au ales pe noi ca viitoare victime ?

Păi să fie clar, măi române care vei citi aceste rânduri, că te vei simţi jenat şi că mă simt şi eu jenat alături de tine când vom stabili adevăratele motive.

Avem o ţară bogată şi frumoasă, dar la timpul trecut! Nu mai avem decât praful de tobă! Tot ce s-a putut cumpăra s-a cumpărat şi tot ce mai este de cumpărat se va cumpăra, iar tu, române, şi cu mine, ţinându-ne de mână, vom privi la "invadatori" cum huzuresc şi se desfată, tremurând de frig, cu pantalonii rupţi în fund!!

Vrei să-ţi spun şi de ce au ales jupânii România ca loc de refugiu şi de petrecere, de desfătare?

Simplu: ***de zeci de ani trag de funia clopotului de alarmă şi tu te faci că dai de mâncare la porci, eşti ocupat aşa de tare, că nu mai vezi şi nu mai auzi nimic.***

Nu eu trag de funia clopotului, o trag martirii neamului românesc, eroii şi viteji care au vrut să-ţi lase ţie "o ţară ca soarele sfânt de pe cer"! *Şi tu ce faci: dai în continuare boabe la porci, ca să te convingi singur că ai altă treabă şi că musai or fi alţii care să-şi caute sabia, arcul şi săgeţile pentru salvarea neamului lui şi mă rog, şi al tău.*

"Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!"

Nu vezi că pasivitatea ta te face victimă sigură dar îţi pune şi firmă la poartă: "laş şi dezertor" - sau invers "dezertor şi laş" - oricum o să o suceşti, de tine este vorba! S-ar putea ca firma asta să îl mire pe copilul tău mai târziu, dar prea târziu pentru tine, şi poate el va auzi clopotul bătând în dungă!

Ştiu că vor fi unii care mă vor zeflemisi că am devenit patetic, dar **patetismul meu este departe de a exprima pericolul care ne paşte, dramatismul zilelor pe care le trăim, *drama unui popor anihilat de micile interese şi marea laşitate.***

De fapt, articolul meu vroia să vorbească despre "atac şi apărare": cu această sintagmă am început; vroiam să demonstrez că apărarea şi atacul practicat de neamul evreiesc are la bază două condiţii obligatorii. Atacul se bazează pe superioritatea zdrobitoare, lipsită de orice fel de glorie prin comparaţie cu marii strategi şi eroi ai istoriei, în care proporţia numerică şi a dotării este demonstrată de măcelul din Fâşia Gaza, unde un luptător palestinian avea de luptat înarmat cu un kalaşnicov, cu un tanc de ultimă generaţie, dotat cu tun de mare calibru, mitraliere şi mai ştie dracu' ce; şi ce ieşea pe ţeava tunului? obuze cu fosfor, care plasează Israelul în rândul "criminalilor de război" ("ZIUA", luni 26 ian. 2009). În aceeaşi informaţie ni se furnizează un nou motiv de a face aprecierea respectivă prin însuşi titlul: "Israelul recunoaşte crimele de război din Gaza", precizând şi folosirea bombelor cu fragmentaţie. **În această situaţie ar trebui să reactivăm "Nürnberg-ul" şi să fie judecaţi pentru crime de război! *Aţi auzit pe cineva punând problema că la crime identice se apucă pedepse identice?*** Nu citesc presă străină, dar dacă s-ar fi pomenit despre aşa ceva, se menţiona şi în România; fac confuzie, ca toată lumea, că toată presa este controlată de aceşti tovarăşi cam peste tot.

Acum ajung la ideea de la care am pornit: ***Care este cea mai mare crimă a secolului? Antisemitismul!*** **În afară de imbecilitatea termenului care continuă să fie promovat de stăpâni şi slugi pe aceeaşi măsură, constatăm că cea mai slabă reacţie de apărare a unui (sau unor) ne-evrei, stârneşte un val de acuzaţii grave din partea presei** - despre care spuneam că este proprietate sau numai aservită intereselor evreieşti.

Să nu credeţi că vorbesc despre vreo noutate; să vă mai amintesc despre noroiul în care au vrut tovarăşii să îl terfelească pe **Mihai Eminescu**? Ce fel de steaua românismului, a poeziei, a neamului nostru? **Trăgea un semnal de alarmă**, căci era evidentă evoluţia dezastroasă a stării economice şi a capacităţilor de manifestare politică în sensul intereselor naţionale; **urmarea: trebuia să dispară din minţile şi inimile noastre**, iar tov. Patapievici îl numeşte "cadavrul de care trebuie să ne debarasăm".

După Eminescu, Dumnezeu ne trimite o altă stea a naţionalismului: Corneliu Zelea-Codreanu, patriotul fără egal al timpurilor moderne în România - şi cu siguranţă nu numai în România. Care este idealul politic al făuritorului şi conducătorului Mişcării Legionare: **România să asigure în primul rând bunăstarea românilor! Nu doreşte decât să se apere în faţa unui duşman fără scrupule**, răzbunător când are ocazia, laş când nu este în superioritate evidentă, mânat de nişte precepte pe care le ţine ascunse pentru a nu îngrozi lumea! **Simpla reacţie de apărare**, obligatorie - dacă vreţi, măcar ca o manifestare a simţului de conservare - **devine în ochii evreilor şi s slugilor devotate pe care le cumpără cu bani jecmăniţi, "antisemitism"**, o **"crimă"** despre care se ţipă "ca din gură de şarpe". **Orice atingere a intereselor evreieşti, orice aluzie la comportamente inacceptabile care merg până la genocid, se** întoarce în capul păgubaşului, transformând absolut evidenta victimă în călău al nevinovaţilor sanguinari! Şi atunci ce fac "aleşii Domnului"? Ucid fără de milă, prin intermediari cărora le impun şi condiţia: omor ritual, căci aşa scrie la carte: prin spânzurare, nu prin curgere de sânge. Şi Corneliu Zelea-Codreanu este sugrumat în detenţie cu o funie de mătase, spre exemplu şi ţinere de minte.

Dar acest Codreanu a avut şi adepţi: un milion de

români! Ne răzbunăm până la a şaptea generaţie! Instrumentul l-am creat tot noi. Comunismul este opera noastră; îl folosim şi omorâm în puşcării, în mine, pe şantierele morţii; 300.000 de legionari cad răpuşi în bătăi, în anchete - ceea ce este cam acelaşi lucru, de foame, de frig, istoviţi de muncă, bolnavi şi netrataţi, în celule unde nu ai decât doi metri de beton gol şi unde în plină iarnă se aruncau peste tine găleţi de apă!

Dar să revenim la anii de acum. **Dacă palestinienii, disperaţi de regimul aplicat de Israel în Fâşia Gaza**, echivalent, după aprecierea lui Richard Falk (reporter O.N.U. pentru Drepturile Omului în Gaza), cu "crimă împotriva umanităţii" ("ZIUA, 11 dec. 2008), **reacţionează construind rachete artizanale şi, folosindu-le, fac în 5 ani 4 victime între israelieni, aceştia se simt îndreptăţiţi să omoare mii de palestinieni, să rănească alte mii, să distrugă un oraş din temelii şi să continue după oprirea focului acelaşi regim de înfometare a "prizonierilor" din Gaza, 1,5 milioane de oameni.**

Nu am auzit mâncătorii de serviciu exprimându-şi măcar o îndoială asupra dreptului Israelului de a măcelări mii de oameni; din contră, victimele sunt vinovate! Mai mult decât atâta, dl. Teşu Solomonovici face pe profetul, anunţând cu zâmbetul înţelepto-triumfalist cu care se prezintă la începutul fiecărei diversiuni jurnalistice, că "după Gaza vine rândul Iranului". La ce să ne gândim, că noi suntem proştii? Comparaţia dintre Gaza şi Iran pe care domnia sa vrea să ne-o vândă "la pachet" nu este decât o dovadă în plus, dacă mai era nevoie, că ne priveşte ca pe nişte retardaţi şi că **este convins, ca şi imensa majoritate a conaţionalilor, de dreptul incontestabil de a ataca şi eventual de a distruge pe oricine îndrăzneşte să aibă altă opinie decât cea livrată de propaganda şi interesele evreieşti în lume.**

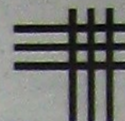
Pe la mijlocul lunii trecute ţinea să ne uluiască cu nişte afirmaţii pline de inteligenţă dl. George Scarlat, ziarist la aceeaşi "ZIUA" pe care o dau mereu de exemplu. Domnia sa ne făcea cunoscut: "***Un sondaj internaţional arată că subiecţii au indicat S.U.A. şi Israel pe primele două locuri în clasamentul ţărilor care ameninţă pacea lumii. Adică două democraţii, în timp ce Coreea de Nord, Siria sau Iranul sunt la coada listei***". Băi nea ..., pe cine dracu' a atacat Siria şi Iranul? Ai mâncat mătrăgună? ***Vrei să convingi lumea că o ţară este cu atât mai democrată cu cât omoară în războaie fără justificare mai mulţi oameni ("duşmani") şi mai mulţi oameni ("conaţionali")?***

(continuare în pag. 9)

In memoriam

ULTIMUL VLĂSTAR AL UNEI CELEBRE FAMILII LEGIONARE

† CAROL PAPANACE (17 apr. 1925 – 29 ian. 2009) †

Acum, când ultimul descendent al unei renumite familii armâneşti, **luptătoare de trei generaţii**, s-a stins, gândul se întoarce în urmă cu un secol, comemorându-i pe fiecare. **Dârzenia bunicului, preotul iconom stavrofor Atanase Papanace, s-a transmis generaţiilor următoare:** deşi deţinător al unei poziţii înalte în societatea grecească (mai mare peste 70 de biserici, apreciat de autorităţi), a renunţat la toate avantajele de ordin social şi material, fiind primul preot din Macedonia care a predicat credinţa în limba aromână, deşi ştia că aceasta va avea consecinţe fatale pentru el. Şi într-adevăr, trei echipe greceşti au tras asupra lui, asasinându-l când mergea spre biserica Sf. Maria, unde îl aştepta toată suflarea românească din Veria (oraş a cărui populaţie de 20.000 de locuitori era formată în majoritate de aromâni). Acestea se petreceau în 1906... **Pe această linie de conduită şi simţire românească a continuat lupta fiul lui, avocat Enache Papanace**, care a fost întemniţat alături de mulţi alţi fruntaşi aromâni, odată cu asprirea prigoanei greceşti; după eliberare (la intervenţia consulului român), a venit în Ţară şi s-a înrolat voluntar în Armata Română pentru a lupta în războiul balcanic din 1913, iar în 1928 familia Papanace a fost printre primele care s-au stabilit în România întregită; nici aici însă nu a avut parte de o viaţă liniştită, trebuind să ţină piept incursiunilor comitagiilor bulgari care atacau periodic comunitatea aromână din sudul Dobrogei.

Patru dintre cei opt copii ai lui Enache Papanace: Constantin, Florica, Gheorghe, Atanase şi Carol au fost legionari, aleagând, ca şi înaintaşii lor, drumul luptei şi al sacrificiului.

Despre renumitul **comandant legionar Constantin Papanace**, unul dintre colaboratorii apropiaţi ai Căpitanului, ideolog legionar şi autor al numeroase cărţi, care a făcut parte din Comandamentul Legionar de prigoană, din guvernul naţional-legionar şi apoi din Consiliul Conducător al Mişcării din exil, am scris în repetate rânduri în revista noastră şi vom mai scrie. Puţini ştiu însă că sora sa, **Florica**, absolventă a Academiei Comerciale, a făcut parte din Cetăţui, fiind una dintre camaradele apropiate ale nemuritoarei comandante legionare Nicoleta Nicolescu, nelipsită de la sediul legionar din Gutenberg şi din taberele de muncă. Nici despre ceilalţi fraţi ai lui Constantin Papanace nici chiar legionarii nu cunosc, măcar în linii mari, câte ceva: **Gula**, mândria şi speranţa familiei, student la Filosofie, legionar format în Frăţiile de Cruce, a murit în bombardamentul lagărului de la Buchenwald în 1944, iar **Tanasache**, avocat şi, de asemeni, legionar, a făcut 16 ani de detenţie, la Aiud, fiind renumit pentru dârzenie şi pentru refuzul reeducării.

CAROL Papanace, cel mai mic dintre fraţi, mai tânăr decât Constantin cu 20 de ani, s-a încadrat de pe băncile liceului "Nicolae Filipescu" din Bazargic (Cadrilater) **în rândurile Mişcării Legionare**, în Frăţia de Cruce. **Student apoi la Drept şi la Filosofie în Bucureşti, sportiv pasionat, membru al echipei de fotbal a BNR, a avut acelaşi destin tragic: condamnat la 25 de ani de muncă silnică de regimul comunist**, a făcut, la Jilava şi Aiud 16 de închisoare, din 1948 până în 1964, când au fost eliberaţi ultimii deţinuţi politici. **Ultimii 20 de ani din viaţă** Carol Papanace şi i-a petrecut pe urmele celebrului său frate, **dând viaţă manuscriselor** acestuia, descifrând mii de pagini îngălbenite de vreme, cu scris mărunt şi aproape ilizibil; o muncă ingrată, necunoscută de cei mai mulţi, şi nerecunoscută, dar proverbiala tenacitate a celor din Munţii Pindului, combinată cu o pasiune de cărturar şi de arhivar, totodată, şi-a spus cuvântul, iar realizarea, cea mai importantă a vieţii lui Carol Papanace, a fost pe măsura sacrificiului. *"Geneza şi evoluţia conştiinţei naţionale la macedo-români"*, *"Noul album macedo-român"*, *"Destinul unei generaţii"*, *"Mihai Eminescu, un mare precursor al legionarismului românesc"*, *"Spre o democraţie social-creştină"*, *"Reflexii asupra destinului istoric şi politic al aromânilor"*; *"Diverse stiluri de luptă politică"*, *"Stilul legionar de luptă"*, *"Evocări"*, *"Mişcarea Legionară şi macedo-românii"*, *"Fără Căpitan"*, *"Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară"*, toate au fost tipărite, stând mărturie peste timp a vieţii şi luptei unei întregi generaţii, generaţia legionară.

Ultimele două cărţi, *"Orientări politice din primul exil, 1939-1940 şi al doilea exil, 1941-1945, privind criza de conducere a Mişcării Legionare"*, şi *"Mişcarea Legionară înainte şi după moartea Căpitanului"*, sunt editate deja, în curs de apariţie.

Pe Carol Papanace l-am cunoscut în urmă cu vreo opt ani, pe vremea când descifra scrierile lui Costache din lagărul de la Buchenwald, pentru a edita, postum, cea mai valoroasă şi complexă carte a acestuia, *"Diverse stiluri de luptă politică"*. Vechiul pasionat de filosofie şi dreptate se simţea în fiecare frază, ca şi fostul sportiv: ura materialismul, formele fără fond, compromisul, laşitatea, lenea, prostia, îmbuibarea. Era un adevărat spadasin verbal şi discutam deseori ore în şir; caracterul nobil, nealterat de suferinţele atroce şi nedrepte care i-au curmat avântul unei tinereţi luminoase, cultura politică, pasiunea cu care vorbea şi modestia ieşită din comun îl făceau un interlocutor extrem de pitoresc.

Am rămas mai săraci sufleteşte şi mai trişti ca niciodată... *"Noi mereu te-om plânge, frate, / Iar tu dormi mereu!"*

Nicoleta Codrin

***

PRIMEŞTE-L, DUMNEZEUL NOSTRU!

† GEORGIU MORMOCEA

(3 aug. 1927 – 12 febr. 2009)

Se strângeau puştii din cartier să vadă cursele de motociclete în Floreasca!

Printre marile nume ale timpului se detaşa „Mormocea"!

Nu îl cunoşteam atunci, dar mai târziu am avut bucuria să mă apropii de inima lui caldă, când a înţeles că trebuie să devină camaradul Mormocea, încercând, atât cât a putut, nici mai mult, nici mai puţin, ca noi toţi, de altfel, să spună şi altora că ţara este în pericol.

Dumnezeu îi ia la el pe cei buni. O ştim cu toţii de o viaţă: pe Georgiu Mormocea l-a chemat la El şi noi, puştii de altădată, astăzi încărunţiţi, ni l-am închipuit plecând spre cer aşa cum îl ştiam noi, pe motocicleta lui înaripată!

Ştiu că trebuia să scriu mai convenţional: s-a născut în ziua..., luna..., anul...

Pentru noi, s-a născut odată cu copilăria noastră, când conta mai puţin dacă eram mai îmbrăcaţi, mai încălţaţi, dacă mâncasem dimineaţă ceva. Ne îmbulzeam pe la virajele traseului de curse să ne vedem vedeta.

Ştiu că trebuia să scriu mai convenţional, descriind lumea multă venită să-şi ia rămas bun de la el.

Pentru noi, pentru mine, în capelă eram doar noi doi: el, eliberat de griji, cu o figură senină; eu, noi, cu puţinele amintiri rămase din întâlnirea noastră târzie.

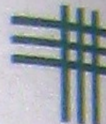
Ştiu că trebuia să scriu mai convenţional: s-a stins în ziua de ..., luna..., anul..., după o viaţă plină de realizări...

Pentru noi, pentru mine, rămâne mai departe o flacără pe care o vom vedea şi o vom simţi alături de noi. Până când? Este o întrebare fără răspuns!

Nicador Zelea-Codreanu

Zig-zag prin Basarabia

CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL (VI)

(continuare din numărul trecut)

Desigur, stă în firea bunurilor ca cel ce pleacă într-o excursie, chiar monotonă, în prealabil să se documenteze bine, apelând din plin la ajutorul hărţilor, ghidurilor turistice sau al cărţilor de referinţă.

Din păcate, aceste "instrumente" indispensabile în reuşita unei călătorii de-a lungul şi de-a latul Basarabiei ne-au lipsit cu desăvârşire.

Republica Moldova este cumplit de săracă în monumente istorice: unele au fost distruse în timpul ultimului război mondial, iar altele, cele mai multe, cum ar fi bisericile şi mânăstirile, casele memoriale ale personalităţilor din sfera culturii sau politicului, au fost distruse cu premeditare de către oficialităţile comuniste.

În Chişinău am cerut în câteva librării cărţi cu tematică turistică: monografii, broşuri sau chiar simple pliante sau hărţi. Nimic din toate acestea! Nu greşesc dacă afirm că turismul intern este ca şi inexistent, iar agenţiile care organizează excursii, puţine ca număr, sunt axate pe cele externe. La loc de frunte se situează invitaţia de a vizita România - câteva staţiuni montane, printre altele Slănic Moldova şi Vatra Dornei, constituie, indiferent de sezon "fieful" populaţiei dintre Prut şi Nistru; pe locurile următoare în "top" se găseau Ucraina şi Rusia şi la mare distanţă erau oferte pentru excursii în Grecia, Turcia sau Italia. Explicaţia este simplă: cumplita sărăcie în care se zbat basarabenii nu le permite să-şi petreacă vacanţele pe ţărmurile însorite din sudul Europei sau să viziteze Viena, Roma sau Parisul. Dar aceste oraşe mari din vestul continentului sunt pline de sute de mii de moldoveni, foarte mulţi intelectuali, mai ales profesori şi cadre medicale, care muncesc aici, atraşi de salarii mai mari care le permit să-şi întreţină familiile rămase în ţară. Prin munca lor - plătită însă mai prost decât cea a cetăţenilor autohtoni din ţările respective, ei aduc anual la bugetul Republicii Moldova, peste un miliard de euro - un balon de oxigen pentru economia muribundă a ţării.

Întrebând în stânga şi în dreapta, cu chiu, cu vai, am reuşit să dăm de drumul care duce la Vadul lui Vodă. Un drum asfaltat, sinuos, cu sate aflate la mică distanţă unele faţă de altele, care duce la Râbniţa, oraş aflat pe malul celălalt al Nistrului. Dar am avut parte de o mare surpriză: după 25 de km de la bariera Chişinăului, am fost opriţi de doi militari înarmaţi, cu şepci rotunde şi mari, în spatele lor aflându-se un tanc şi un tun acoperite cu o plasă de camuflaj, piese militare anacronice astăzi, când tehnica militară se bazează pe butoane, rachete, şi alte minuni în care factorul-cheie al victoriei este echipamentul sofisticat şi sigur. Este anacronică zicala militară: "infanteria este regina victoriei" şi că infanteria este cu atât mai de temut "cu cât numărul de butoaie de sudoare este mai mare pe câmpul de instrucţie"...

Deci mă aflam la "vama" cu aşa-zisa "Republica Transnistriană", de nimeni recunoscută în lume, o republică liliput care a depăşit graniţa naturală a Nistrului, având pe teritoriul Republicii Moldova intrânduri sau "capete de pod" (ca să folosesc termeni militari uzuali), printre care şi oraşul Tighina, aflat pe malul drept al râului. O "republică" artificială, sprijinită din umbră de către Rusia, pe teritoriul acesteia aflându-se un depozit uriaş de armament şi cca. 10.000 de soldaţi.

Capitala "Republicii Transnistriene" este oraşul Tiraspol, plin de statui de sorginte comunistă: statuia lui Lenin, tancuri ridicate pe postamente, chipuri de partizani sau "personalităţi" care vor fi aruncate în lada de gunoi a istoriei. Pe toate instituţiile de stat din această fâşie îngustă care se întinde de-a lungul Nistrului, fâlfâie drapelul "republicii", care are pe el secera şi ciocanul. Deşi românii sunt cei mai numeroşi, aprox. 34 % din totalul populaţiei, limba oficială este cea rusă; nu există nici un ziar tipărit cu caractere latine şi doar trei-patru şcoli elementare şi un singur liceu predau elevilor materiile în "limba moldovenească", pocită din cauza cuvintelor numeroase de etimologie slavă.

Deci ca să vizitezi "Republica Transnistriană" – desigur, dacă ai curajul - îţi trebuie neapărat viză de intrare. Preşedintele Republicii Moldova, filorusul Voronin a avut parte, nu demult, de un tratament umilitor: maşina în care se afla, laolaltă cu celelalte din suita sa, care se îndrepta spre casa părintească a ştabului ţării, a fost întoarsă din drum întrucât persoanele din mica delegaţie nu aveau la ele paşapoarte cu ştampila teritoriului pe care doreau să-l viziteze! Voronin, care bate cu pumnul în masă şi vorbeşte mereu de "independenţă în faţa pericolului românesc", de existenţa a "două state în care limba moldovenească diferă de cea românească", a primit un şut în fund din partea "grănicerilor", fiind nevoit să facă calea întoarsă, să revină la Chişinău. Halal "independenţă: te baţi în faţa auditorilor cu pumnii în piept pentru ea, când de fapt "independenţa" mult trâmbiţată este o independenţă în genunchi.

Este acelaşi Voronin, care nu a luat parte la ceremonia din ziua de 31 august, Ziua Limbii Române, devenită ziua naţională a Republicii Moldova, dar care, împreună cu fostul prim ministru Lucinski, în urmă cu numai trei săptămâni a participat la aniversarea a 90 de ani de înfiinţare a Uniunii Tineretului Comunist, o serbare mult mediatizată în presa şi televiziunea de limba rusă, care vădeşte făţiş simpatiile sale şi nostalgiile pentru regimul comunist!

Ocolim pichetul de cerberi şi "baubaul" tun - tanc, facem la stânga şi ajungem la **Vadul lui Vodă**, un fel de Snagov al nostru, cu păduri înalte şi dese, cu aer curat, unde îşi petrec concediile şi sfârşiturile de săptămână mii de locuitori ai Chişinăului şi din împrejurimi.

Numeroase vile, restaurante, chiar câteva sanatorii, unul având numele de "Bucureşti", stau la dispoziţia celor dornici să-şi petreacă timpul în mijlocul naturii. Dar, paradoxal, deşi termometrul arăta peste 30 grade, nu am văzut nici un vilegiaturist; din contră, în faţa unor sanatorii şi vile am văzut maşini care cărau din imobile paturi, saltele, mobilier. Explicaţia: în ziua de 29 iulie 2008, datorită ploilor abundente, dezastruoase, Nistrul a inundat staţiunea Vadul lui Vodă, apele sale atingând înălţimea de 2-3 m, făcând prăpăd de-a lungul ţărmurilor sale. Ca să ajung la malul lui a trebuit să merg, în picioarele goale, prin mâlul provenit de la revărsarea lui; plaja largă era inutilizabilă.

Nistrul este un râu care străbate locuri neasemuit de frumoase; deşi are multe meandre, este navigabil datorită lăţimii şi adâncimii lui. La vărsare, în Marea Neagră, îşi are un liman propriu, un lac lat de 10 km, flancat de oraşele Cetatea Albă şi Ovidopol.

Nistrul este pentru basarabeni ceea ce este Dunărea pentru români. El a fost descris, de nenumărate ori, de C. Stere în romanul său, "În preajma revoluţiei", de Sadoveanu în romanul "Fluviul", de D. Iov (un mare scriitor, complet ignorat azi, din păcate), ca şi de toţi clasicii basarabeni. Nistrul a dat numele unor reviste şi ziare, edituri, obiective culturale, străzi. Şi în Bucureşti exista şi există o stradă aflată în imediata intersecţie a Căii Griviţei cu Şos. Titulescu (fostă Basarab), care se numeşte "Nistrului". În primele săptămâni după 23 aug. 1944 "strada Nistrului" a fost botezată "strada Bahluiului" (Bahluiul este un pârâiaş pestilenţial care străbate oraşul Iaşi); cuvântul "Nistru" era un cuvânt "tabu" în perioada comunistă; "Doina" lui Eminescu, de exemplu, a fost interzisă întrucât primul vers era "De la Nistru până la Tisa". De asemenea, pentru a face pe placul ocupantului rus care "ne-a eliberat de sub jugul fascist", au dispărut şi denumirile străzilor Basarabia, Bucovina, Cernăuţi, Ismail, Reni. După 1989 strada Nistrului a apărut din nou în ghidul străzilor bucureştene, iar un mare bulevard din zona Pantelimon se numeşte Şos. Basarabiei.

Cum socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg, în loc de baia preconizată în frumosul râu m-am decis să plec, cu regrete, desigur, să vizitez cel de-al doilea obiectiv propus, crama Chişinăului.

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA FEBRUARIE –

***

Sub titlul "*Un ierarh ortodox declarat erou al evreilor*", citim în presa bucureşteană dezvăluiri despre gesturile de solidaritate umană ale unor români în timpul conflagrației mondiale 1939 – 1945.

Noi, ca români pătrunşi de spiritul creştin al iubirii şi al ajutorării celor în dificultate, ne bucurăm când autoritäți israeliene, în urma unor cercetări istorice, sunt obligate să accepte că nu poți condamna un popor, că vina colectivă este o aberație periculoasă având şi revers, că poporul român, în condițiile unor legi marțiale, a ajutat nişte oameni să se salveze de la deportare în lagărele din Transnistria.

Trebuie însă să remarcăm că informațiile sunt dezvăluite de mult prea cunoscuta istorică Lia Benjamin, cunoscută că se "ocupă" de incriminarea poporului român apropos de un "holocaust" în România în perioada războiului antisovietic!! Informațiile au nişte dezvăluiri uluitoare pentru acuzatorii noştri: preotul român Gh. Rusu adăposteşte o familie de evrei într-o pivniță a Mitropoliei din Cernăuți din 1941 în 1943 pentru a-i scăpa de deportarea în Transnistria, ordonată de gen. Ion Antonescu.

Această familie - se zice, originară din Iaşi - "se refugiază" de la Iaşi la Cernăuți "înaintea pogromului din 1941" - spune autoarea articolului: acest "refugiu" dovedeşte că la vremea lui, Cernăuțiul reprezenta o locație mai sigură decât Iaşiul pentru un evreu, lucru de neconceput în împrejurările date, căci Cernăuțiul, de abia recucerit de armatele române de câteva luni, trăia sub asprimea unor legi ale războiului apropiat în timp dar şi apropiat de teatrul de luptă. Se poate presupune sau chiar se poate trage concluzia că familia de evrei ascunsă în pivnițele Mitropoliei, se refugiase de fapt din Iaşi după cedarea Basarabiei, după ocuparea ei de către bolşevici în iunie 1940, când granițele României au fost deschise pe sensul spre Basarabia. Este perioada unui exod masiv de evrei din Moldova dar şi din restul țării, cifrat la multe zeci de mii de persoane, care au preferat "raiul sovietic". Nu îi facem o vină familiei respective de evrei, ajunsă în pivnițele Mitropoliei pentru a supraviețui, dar **trebuie să o poziționăm într-o anumită categorie. Bineînțeles că prin opțiunea refugierii în Basarabia ocupată de bolşevici, îşi declară poziția antiromânească şi se situează în categoria evreilor socotiți de Antonescu posibili spioni sau sabotori. Dovadă este faptul că guvernatorul Bucovinei, care "*semnase 17.000 de autorizații, cu aprobarea mareşalului Antonescu*", nu a putut să mai semneze una pentru cei în discuție**, pentru că făceau parte dintre cei care îşi manifestaseră cum am mai spus opțiunea prin refugiul în Basarabia ocupată de ruşi în 1940.

A doua problemă de importanță capitală care se pune: de ce guvernatorul Bucovinei, care scăpase 17.000 de evrei de "furia" lui Antonescu, nu are un monument special la "Yad Vashem"? Uluitor ce fel de "rațiune" se practică în stabilirea criteriilor de valoare!

O altă informație de importanță, menită să infirme anumite afirmații "istorice" pline de ură împotriva poporului român este că în 1943 familia respectivă de evrei nu mai este cea obligată să se ascundă; deci afirmațiile că anii 1943 – 1944 ar reprezenta anii de maximă represiune anti-evreiască sunt minciuni sfruntate pe care le practică o anumită categorie de oficialități evreieşti!

Iată ce ne mai informează articolul pe care îl analizăm, socotind că informațiile vin din cercetări evreieşti, căci autoritățile româneşti nu au făcut publice nişte date care le-ar incrimina. Citez: "*În total, în 1941 au fost deportați 30.000 de evrei în lagărele de tranzit de la Atachi şi Mărculeşti, apoi în Transnistria al doilea val de 4000 de oameni a urmat în 1942*" - închei citatul.

Deja în 1943 familia de evrei ascunsă în pivnițele Mitropoliei nu mai trebuie să se ascundă, căci mersul războiului îl face pe Antonescu să îşi schimbe politica față de evrei.

La o minte de "creştin prost", 30.000 + 4000 = 34.000! Aşteptăm alte documente care să completeze restul de 366.000 de victime, declarate de autoritățile evreieşti!

În final, pentru a sublinia "fermitatea" autorităților româneşti din Bucovina acelor ani, să nu uităm cele 17.000 de salvări de la deportare acordate, cum am arătat, de guvernatorul Bucovinei, la care se mai adaugă informația că şi primarul Cernăuțiului, Traian Popescu, a eliberat alte 3000 de autorizații salvatoare!

***

"Mare caz, mare: două ziduri, două"!

A trebuit să aflăți printr-o **diversiune jurnalistică despre un zid despărțind două comunități**, pe lângă care zidul care izolează Gaza de restul Israelului, este "floare la ureche"!

"*În satul Târlugeni, la câțiva km de Braşov, 1100 de romi trăiesc separați de români şi de maghiari*" ("România Liberă" din 23 ian. 2009). "Bariera înaltă de 3 m a născut frustrări şi revolte, pentru că romii sunt nevoiți să folosească ruta ocolitoare pentru a ajunge la magazine sau la şcoală".

De ce trebuia să ocupe acest reportaj o foaie întreagă, cu fotografii color şi comentarii în marele cotidian bucureştean, tocmai când o lume întreagă condamna practica zidului făcut de Israel pentru a sugruma populația palestiniană din teritoriul Gaza?

Întâi, pentru că românii sunt nişte nenorociți de xenofobi, apoi, pentru a închide gura unora care, vezi Doamne, condamnă Israelul, **ca şi când ar exista cea mai vagă asemănare între cele două ziduri şi funcționalitatea lor!** ***Deci să fie clar: zidul este o linie dreaptă de separare, deci țiganii nu sunt închişi într-un ghetou, aşa cum sunt palestinienii.***

Primarul localității este un ungur, Iosif Kiss, care, fiind el însuşi minoritar, nu îşi face problemele pe care şi le-ar fi făcut un primar român, înghesuit între moştenita mentalitate comunistă şi frica de eticheta inevitabilă de xenofob. După cum vedeți, spre o oarecare linişte a românilor şi ungurilor din Târlugeni, primarul nu are complexe!

Citim de multe ori în presă sau auzim comentarii la televizor despre comportamentul unor comunități de țigani care îşi impun în anumite localități rurale sau chiar în oraşe, printr-un comportament agresiv, voința, terorizând românii din localitate. Acest comportament a avut de câteva ori urmări tragice - exemplu Hădăreni, Bolintin Vale şi o localitate din Dobrogea, unde **românii nu au mai putut răbda şi au ieşit din proverbiala toleranță prostească,** au incendiat casele romilor şi i-au gonit din sat, **furia lor nemaiputând fi oprită de autorități.**

Zidul de la Târlugeni reprezintă o soluție de moment, care a stins temporar conflictul, căci noi suntem convinşi că printr-o educație perseverentă şi de calitate, *în următorii 20 de ani* țiganii îşi vor schimba comportamentul, *integrându-se într-un stil normal de viață.*

***

Tot din presa bucureşteană ne atrage atenția **un articol cu un subiect absolut inedit**, pe care ne simțim obligați să îl comentăm: nu în sensul unor critici, ci în sensul unor completări absolut obligatorii.

Articolul se intitulează: ***"Un sat istoric: Antoneşti"*** - din revista "As" - sub semnătura d-lui Ion Longin Popescu.

Din prezentarea autorului aflăm lucruri foarte interesante fără de care, bineînțeles, noi nu putem să abordăm problema.

Iată lucrurile cele mai semnificative: **în iulie 1941 au avut loc inundații nemaiîntâlnite până atunci în apropierea oraşului Curtea de Argeş**, în perimetrul comunelor Aref şi Corbeni; viitura distruge zeci de case, plus 22 km de cale ferată îngustă. **Cu tot războiul care acapara preocupările Generalului şi acapara mari resurse materiale, acesta**, din marele respect pe care îl avea față de țăranul român care ducea în mare parte în spate şi economia şi războiul în sensul prezenței în linia I, **înțelege să facă o treabă exemplară – ca, de altfel, multe altele făcute atunci: dă ordin să se facă un sat pentru sinistrați.** Casele, ca nişte **vilişoare cochete** în cel mai pur stil românesc, sunt dotate cu mici spații, totuşi suficiente pentru o mică livadă şi o grădină de zarzavaturi, absolut necesare pentru o gospodărie sătească. Străzile, respectând standarde urbane obligatorii, pavate, cu trotuare cu borduri de granit, au fost trasate de arhitecți urbanişti de mare prestigiu. **Mai mult, centrul administrativ urma să conțină:** Palatul Administrativ, Casa Operelor Sociale, un dispensar, o maternitate, un cămin cultural cu bibliotecă şi grădiniță, o bancă, o cantină pentru copii, o cooperativă sătească, baie populară, o piață de legume şi fructe, o şcoală horticolă, o şcoală primară, un stadion, o gară, un han pentru călători, stație de pompieri etc.

Proiectul nu a putut fi realizat în totalitate din cauza războiului şi a dispariției "răului dictator" şi a luării în stăpânire a României de către nişte porci (să mă ierte inteligentele şi folositoarele făpturi) care nu au avut altă preocupare decât să distrugă tot ce era bun şi să-şi îngroaşe zi de zi, tot mai mult, stratul de grăsime de sub şoriciul unei nesimțiri şi inculturi rămase de pomină.

Noi vrem să atragem atenția asupra unor lucruri pe care autorul articolului din "*As*" nu le observă sau nu vrea să le comenteze:

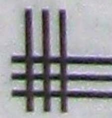
- dacă ***în 1941 inundațiile provocate de viituri erau fenomene singulare***, *prin politicile comuniste de despădurire, prin aşa-zisa regularizare şi exploatare agricolă sau energetică a apelor române, inundațiile cu urmări catastrofale au devenit atât de frecvente, încât aproape că te miri când nu se produc;*

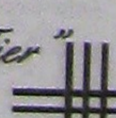
- **despăduririle sălbatice practicate după 1989 ca urmare a vânzării bogățiilor naționale** în beneficiul unor foşti securişti, nomenclaturişti din generațiile post decembriste, cumpărate pe nimic de străini sau alogeni reveniți în România după 1989, **transformă fenomenul inundațiilor într-un blestem** de care suferă de obicei populația cea mai săracă a țării;

- **participarea statului la ajutorarea sinistraților este minimă şi atât de prost organizată, încât se dă în vileag disprețul pe care toate guvernările post decembriste îl au în realitate pentru bietul român în mare necaz;**

- *mult trâmbițata democrație îşi arată tot mai des limitele – sau, dacă vreți, adevărata față - după oribila "grijă față de om" comunistă urmând dezmățul "capitalismului sălbatic"*, adâncind prăpastia între pătura de avuți şi marea masă a oamenilor cinstiți, cu frica lui Dumnezeu şi cu dragoste de țară.

"Agentia de ştiri Garda de Fier"

SCRISOARE CĂTRE CREŞTINI

Precizare: Nici unul dintre membrii redacţiei "*Cuvântul Legionar*" nu suferă de depresie, nu se tratează în acest sens şi nu are sau a avut vreodată gânduri de sinucidere. Nici unul nu traversează strada în mod periculos şi nici unul nu conduce în mod periculos sau sub influenţa alcoolului.

De aceea, precizăm pentru opinia publică şi autorităţi, că în eventualitatea în care veţi auzi că vreunul dintre noi a încercat să zboare de la etaj, sau că a avut accident mortal de maşină, sau că a fost călcat de maşină în timp ce traversa strada, sau că l-au atacat nişte necunoscuţi, sau..., sau..., sau..., informăm opinia publică şi autorităţile că, indiferent ce le vor spune varianta oficială, de fapt a avut loc un asasinat politic oribil, comandat tocmai de aceia pe care i-am demascat în rândurile ce urmează.

Dragi creştini,

Ceea ce se întâmplă acum în România face parte dintr-un plan mai larg şi mai vechi al iudeo-masoneriei, plan ce are **două mari componente:**

- prima: spirituală - **pervertirea sufletelor creştinilor**; *în caz de nesupunere - prigonirea şi anihilarea acestora;*

- a doua: materială – **dominaţia francmasonică mondială asupra statelor lumii, asupra bogăţiilor** şi avuţiilor acestora, asupra banilor şi asupra tuturor mijloacelor de supravieţuire, **cât şi dominaţia asupra cetăţenilor ce compun aceste state,** ***prin microciparea acestor cetăţeni ca pe nişte vite,*** **pentru a-i putea controla, urmări, monitoriza şi sancţiona aspru atunci când nu vor fi de acord cu acest control satanic al Guvernului Mondial, guvern ce există în ascuns de mulţi ani.**

"Microcipul nu este altceva decât un dosar electronic care va conţine toate datele private despre noi, inclusiv opţiuni politice, inclusiv opţiuni religioase, inclusiv dacă suntem cetăţeni-problemă pentru guvernul instaurat. *Milioane de oameni vor fi supervizaţi, iar toate datele vor fi stocate în giganticul calculator de la Strassbourg*", spune arhim. Gheorghe al Mănăstirii Grigoriu de pe Muntele Athos.

Părintele Paisie Aghioritul avertiza şi el: *"...Ei îţi vor spune: <<crezi cum vrei tu>>, însă te vor pune în coşul lor şi te vor duce unde vor şti ei. Acesta este sistemul lor satanicesc în spatele căruia se ascunde dictatura sionistă..."*.

Aspect de la una dintre manifestaţiile împotriva introducerii actelor biometrice – Buc., febr. 2009

Cu alte cuvinte, minunata democraţie care ne tot spală creierele de douăzeci de ani încoace, îţi dă posibilitatea de a crede şi de a face ce vrei tu, având putinţa de a alege doar din variantele strict indicate de acest sistem, opţiuni indicate de sistemul ipocrit, cel mai adesea din esenţa imoralităţii şi desacralizării.

După cum se vede, creştinii i-au demascat şi îi vor demasca până în ultima clipă pe cei ce vor să instaureze Noua Ordine Mondială fără Dumnezeu. Tocmai de aceea vor fi atât de prigoniţi, iar începuturile se văd deja.

Un mare mason din Europa a zis, referindu-se la preoţii şi călugării ortodocşi din est: "*Trebuie să scăpăm de ciorile din Carpaţi!*"

Dominaţia asupra banilor, care sunt cea mai importantă sursă de tranzacţii şi mijloc de supravieţuire, se realizează chiar acum, de aproape un an de zile, prin crimă: oamenii au fost împinşi să se sinucidă cu sutele din cauza crizei financiare, prin teroare, jaf şi minciună, băncile mărind ilegal ratele clienţilor după ce i-au ademenit să-şi ia împrumuturi "cu buletinul" şi păcălindu-i cu tot felul de comisioane ascunse. Asta s-a întâmplat în toată lumea, din America până în România!

Iudeo-masoneria a inventat, a creat artificial şi a instrumentat o criză financiară al cărei control îl deţine, creând astfel motivul care să-i asigure dominaţia economică mondială.

"Luptătorii împotriva lui Hristos şi inamicii aprigi ai Ortodoxiei au fost şi rămân creatori ai cataclismelor", ne spunea mitropolitul Ioan din Sankt Petersburg.

Câţiva masoni dintre cei mai mari în grad, precum Warren Bufet, au făcut acum nişte miliarde bune, în vreme "de criză", în dauna altor masoni mai mici în grad. Astfel, cercul familiilor care conduc lumea din umbră, s-a restrâns. Marile clanuri sioniste se află antrenate în lupta pentru supremaţia mondială. Singurul motiv pentru care nu s-a întâmplat acest lucru până acum este faptul că, **datorită orgoliului nemăsurat, trufiei şi lăcomiei, aceste clanuri "nu au căzut la pace" în privinţa alesului, în privinţa viitorului Antihrist. Cercul de bogaţi ai lumii s-a restrâns** şi aceştia vor alege viitoarea pacoste mondială. Dar lumea trebuie să ştie că de fapt CRIZA UMANITĂŢII SUNTEŢI VOI!

În cadrul aceluiaşi scenariu, această criză urmăreşte scoaterea banilor de hârtie din circulaţie şi înlocuirea lor totală cu cardul electronic deja existent. *Deja puteţi observa atunci când scoateţi bani de la bancă că nu mai primiţi decât hârtii mici, pentru că celelalte mari: de 500, de 200 şi de 100 Ron se scot de pe piaţă chiar în acest moment.* **Scopul este de a nu mai exista putere de cumpărare decât în mâna iluminaţilor stăpâni, nu şi în mâna sclavilor lor, adică a dvs.** *În America, de ani de zile nu se mai primesc hârtii de 100$ decât la extrem, extrem de puţine magazine. Motivaţia e că tranzacţia trebuie să o faci prin* ***bani virtuali care sunt total controlaţi de către bănci.*** **Dacă ai cash înseamnă că ai independenţă faţă de controlul băncii iudeo-masonice,** iar acest lucru nu este permis, şi din păcate *America şi cetăţenii acestei ţări nu mai sunt demult ceea ce par, adică o ţară liberă cu cetăţeni liberi.* America este primul stat masonic din lume! Capitala, Washington, este singurul oraş din lume care a fost creat special pentru a fi capitală chiar de către arhitecţii masoni. De la monumentul Washington şi până la Pentagon, de la Marele Templu Masonic şi până la Muzeul Holocaustului, de la Capitoliu la Casa Albă, toate sunt făcute în cheie arhitecturală masonică.

S-a creat un sistem economic global strâns interdependent pentru ca ţările să cadă în haos una după alta, ca nişte piese de domino.

La marele crah din America anilor '20 nu a avut în principal de suferit decât SUA, tocmai pentru că acest sistem economic unic global nu era atât de puternic ca astăzi. Acum ţările vor intra în anarhie şi în haos una după alta. Dacă mă întrebaţi pe mine, deja este anarhie în România!

Islanda nu mai există economic, a intrat în colaps, e moartă. Letonia practic nu mai există ca ţară. Acum iudeo-masoneria poate face să dispară ţări şi state naţionale peste noapte, poate să le facă invizibile şi să dispară de pe harta Europei, spre a le integra în scurt timp într-un singur stat global. Există pe internet o înregistrare în care preşedintele actual al Israelului declară: „Suntem ***un popor uimitor: am cumpărat Polonia, am cumpărat Ungaria, am cumpărat România!***". **Şi atunci cine este responsabil de dezastrul actual din aceste ţări? *Nu proprietarul? Nu evreul, proprietar?***

După ce o altă creaţie masonică artificială inventată în acelaşi scop, de dominaţie a lumii - am numit aici Uniunea Europeană - se va prăbuşi ca un uriaş cu picioare de lut, lăsând în urma sa numai suferinţă şi vieţi distruse, **după ce criza financiară artificial creată va ruina viaţa oamenilor, aducându-i într-un aşa hal de disperare încât să fie gata să accepte orice compromis cu cel ce-i poate redresa situaţia, atunci va apărea ca din senin individul propus de clanurile sioniste, care va repune omenirea pe linia de plutire, exact aşa cum era ea lăsată de Dumnezeu, exact aşa cum era ea de fapt înainte de criza financiară creată artificial în acest scop, de a-l aduce pe acest Antihrist, urmaş al fariseilor, la putere.**

Au existat două experimente sociale majore.

Primul, iudeo-comunismul satanist exportat de Wall Street prin Rusia în toată lumea, a fost o calamitate, un cancer al umanităţii. Acest experiment criminal **a fost distrus în 1989 chiar de către creatorii săi**, fiind declarat nereuşit, deoarece scopul său de a cuprinde toată omenirea într-o dictatură, a eşuat.

Astfel ni s-a arătat al doilea experiment, democraţia, sistem politic atât de criticat de Aristotel şi Platon, ca fiind raiul pe pământ, în comparaţie cu Holocaustul Roşu comunist.

Dar democraţia în starea ei actuală şi profundă nu este decât o ipocrizie, o vorbă în vânt, un praf în ochi, o perdea de fum, o minciună sfruntată. Câţiva, puţini - şi neapărat masoni, adică lepădaţi de Hristos - fură pe cârca celorlalţi mulţi care muncesc ca **sclavi moderni:** ***fără lanţuri de fier, fără bici,*** *fără cătuşe, ci cu lanţul creditelor legat de picior, cu sabia portăreilor deasupra capului,* ***cu biciul datoriilor şi mânaţi de frica zilei de mâine.*** Aceşti guvernanţi absolut nelegitimi, înainte vreme trebuiau să fie neapărat membri de partid comunist; acum lucrurile s-au schimbat, acum e obligatoriu să fii mason. Şi cine credeţi că se înscrie în masonerie? Tot ăia care s-au înscris şi în PCR şi tot ăia care erau gata, dar nu au apucat, că erau prea mici, să se înscrie în PCR! Nu există partide, nu există doctrine, există doar hoţie din banii muncii de noi.

Noua Ordine Mondială nu se putea instala prin gogoriţa numită „democraţie", deoarece propaganda agresivă a democraţiei a lucrat ani de zile şi a îndobitocit populaţia cu gogoşi de genul libertate, drepturile omului, nediscriminare etc., în timp ce **ea, democraţia, a călcat tot timpul în picioare aceste valori trâmbiţate, atunci când i-a convenit.** De aceea, după ce ani de zile ni s-a spus că nu a existat niciodată a treia cale, înfierându-se toate variantele politice găsite în perioada interbelică, cât şi postbelică, acum ni se oferă o a treia cale de genul nazismului, cu mica diferenţă că în nazismul sionist locul privilegiat al germanului a fost înlocuit cu locul privilegiat al evreului. Aşa cum scrie şi pe băncuţa de la parter dreapta din cadrul Muzeului Holocaustului din Washington: "*Only for jews*"!

Nici Hitler nu a fost în stare să implanteze cipuri evreilor de la Aushwitz, pentru că nu l-a dus mintea atât de departe. El i-a tatuat pentru o perioadă determinată de timp, ştiut fiind că tatuajul poate fi scos şi că oricum se duce în timp.

(continuare în pag. 13)

Decebal Carp, Iaşi

ÎNDREPTAR ORTODOX (II)

NAE IONESCU

REINTRAREA ÎN ORTODOXIE

Două sunt de fapt chestiunile în dezbatere, şi anume:

1. ***Există pentru un ortodox putinţa să se împotrivească unei hotărâri a Sinodului?***

2. *Există pentru laici putinţa de a fi la un moment dat în mai mare măsură deţinători ai adevărului decât ierarhia eclezistică?*

Într-un caz ca şi în celălalt, **răspunsul este: DA.** Şi iată şi **motivele:**

La chestiunea 1: **aşezarea bisericii creştine nu se sprijină pe un corp de prescripţiuni normative arbitrare şi contractuale, cum e uneori cazul legilor juridice.** Ca atare, *orice dispoziţie de caracter eclezistic nu îşi are izvorul nici în util, nici în bine, ci în adevăr.* Trăsătura caracteristică şi esenţială a aşezării bisericii noastre este prin urmare Adevărul. De unde decurge că **nu urmăm o indicaţie a bisericii pentru că e a bisericii, ci pentru că ea exprimă adevărul.** (*Orice credinţă sau afirmaţie de altă natură este catolică.*) **Evident, nu e vorba aci de beteagul adevăr ştiinţific, la dispoziţia raţiunii omeneşti (asta ar fi protestantism de cea mai săracă speţă), ci de adevărul religios, depozitat oarecum astăzi în dogme, canoane şi predanie.**

Din acest postulat fundamental decurge încheierea că există o măsură obiectivă a adevărului. Şi că **sinoadele nu pot hotărî cu de la ele iniţiativă, ci numai în conformitate cu dogma, canoanele şi predania.** Iar dacă nu o fac, greşesc (cum am dovedit-o, de pildă, pentru sinodul nostru, în chestia calendarului). De altfel, sinodul local al unei autocefalii nici nu are darul hotărârii fără greşeală. Afirmaţiile unui sobor arhieresc nu pot purta pentru norod semnul adevărului decât atunci când uneşte în aceeaşi mărturisire pe toţi episcopii dreptcredincioşi din toată lumea şi din toate vremurile.

Are drept un credincios, deci, să se împotrivească unei hotărâri a Sinodului?

Desigur că DA, de îndată ce **hotărârea unui sobor ortodox nu este un act de autoritate, ci mărturisire a adevărului,** şi de îndată ce **oricare creştin are măsura adevărului în dogme, canoane şi predanie.**

ORTODOXIE

... punctul de vedere al „credincioşilor" noştri de astăzi ăsta este! Şi anume cu două rădăcini. Prima, **un fel de înţelegere negustorească a raporturilor dintre om şi Dumnezeu.** A doua, o necesitate, superficială prin natura ei, de **a exprima în material conceptual şi raţional manifestările lui Dumnezeu.**

Ambele tot aşa de false şi de străine faptului de credinţă şi vieţii religioase.

Raporturile negustoreşti, de *do ut des*, sunt, **structural, de origine catolică.** Ele se încadrează în tendinţa augustinică de a realiza împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, tendinţă degenerată în protestantism până la credinţa proastă că respectarea universală a preceptelor evangheliei, şi prin aceasta stârpirea durerii pe pământ, este un ideal realizabil. (...) **Forme, precum vedeţi, cu totul inferioare ale laşităţii şi neputinţei omeneşti, care nu au, în fond, nimic comun cu viaţa religioasă.** Şi cărora ortodoxia le opune concepţia, ameţitoare ca adâncime de înţeles, a Ierusalimului ceresc, pe de o parte, iar pe de alta a permanenţei şi a necesităţii terapeutice a suferinţei pe pământ. Nu insistăm. (...)

Iar aci chestiunea se leagă cu cea de-a doua falsă rădăcină — protestantă aceasta — a vieţii religioase, şi anume cu **necesitatea superficială de a explica şi de a înţelege hotărârile şi faptele lui Dumnezeu.** Vrem să înţelegem, pentru că ne închipuim că nu există decât un plan al realităţilor, cel al realităţilor raţionate; în care om şi Dumnezeu nu sunt decât existenţe cantitativ deosebite; Dumnezeu fiind mai deştept, mai bun, mai puternic decât noi, dar lucrând după aceleaşi legi şi norme după care ne conducem noi gestul şi paşii.

Transpunerea în forme raţionale a existenţei a fost extinsă până dincolo de limitele veacului, şi **omul are pretenţia să impună legea lui de înţelegere, Absolutului, încadrându-l în cele patru principii fundamentale ale logicei. Jalnică betegeală de minte protestantă,** căreia lipsa noastră de control şi de disciplină ne îndeamnă să-i cădem victimă.

Şi cu toate acestea, **învăţătura ortodoxiei** este şi aci clară: *„Neînţelese sunt căile Tale!"* Adică **arătările lui Dumnezeu nu cad sub puterea noastră de înţelegere.** Nimic din cele ce sunt ale lui, dintr-ale Lui **nu se explică, ci pur şi simplu se acceptă.** O calmă, umilă şi senină acceptare a tuturor hotărârilor lui Dumnezeu: asta este îndatorirea noastră dintâi şi din urmă, de creştini.

CE E "PREDANIA"?

Una din cele mai mari primejdii care ameninţă ortodoxia românească — şi cu ea însăşi aşezarea spirituală a poporului nostru în structura lui intimă — este nevoia de „înnoire" pe care o simt din ce în ce mai stăruitor anumite cercuri teologice de la noi. Dacă această nevoie s-ar face simţită numai în unele personagii ridicule, scăpate în bălăriile teologiei româneşti şi care s-ar simţi dezonorate dacă nu ar fi în stare să valorifice pe Fouillee sau chiar pe Ernst Haeckel pentru învăţătura dumnezeiască, chestiunea nu ar fi tocmai aşa de gravă.

Se întâmplă însă că o problemă a „înnoirii" există realmente în orice viaţă religioasă. Astfel încât o cercetare atentă a situaţiei, obligată a se ţine deopotrivă departe atât de „ştiinţificitatea" inovatorilor, cât şi de „ortodoxia" habotnicilor, e datoare să stabilească cu precizie **sensul şi limitele acestei înnoiri.**

Îmi îngădui să cred că, în ciuda frecvenţei şi gravităţii excepţionale a erorilor în care a căzut neliniştea reformatorilor, *există un îndreptar sigur, aş zice infailibil, în problema „actualizării" bisericii; şi că numai ignorarea acestui îndreptar a făcut, aiurea şi la noi, posibile toate greşelile pe care le-am trăit sau le ispăşim.* **Acest îndreptar este *PREDANIA*. Adică *sfânta tradiţie a Bisericii*.**

1. Orice învăţătură religioasă, deci şi învăţătura lui Christos, este trăită de oameni. Trăirea aceasta, considerată în totalitatea ei spaţială şi temporală, constituie într-un fel viaţa însăşi a învăţăturii. Căci învăţătura nu este un adevăr oarecare, pe care cineva l-a formulat odată, l-a săpat apoi într-o tablă de aramă şi l-a pus undeva sub sticlă, ca să se uite lumea la el — sau chiar să i se închine. Ci e mai degrabă ca o sămânţă; care e pusă în pământ, încolţeşte şi dă roadă. La învăţătura lui Christos se adaugă, deci, într-un fel, trăirea ei de către noi: ea nu mai este învăţătura, pur şi simplu, ci învăţătura care a rodit în noi, învăţătură rodită. Astfel fiind însă, învăţătura este un fapt cu o istorie a lui, cu diverse momente care se înscriu pe o curbă. Curba aceasta e însăşi legea de desfăşurare a posibilităţilor cuprinse în învăţătură. Iar înscrierea la conştient, formularea diverselor momente, e ceea ce numim noi ***predanie*** sau ***tradiţie***.

2. Dacă însă orice aşezare religioasă se defineşte prin învăţătura iniţială plus formula de identificare a creşterii ei, două primejdii ameninţă, permanent, o asemenea definiţie: a) se poate ca o învăţătură *să crească strâmb*; b) *se poate ca o învăţătură*, chiar normal crescută, *să fie fals formulată*.

Există oare garanţii împotriva unor asemenea primejdii, şi care ar fi ele?

Răspundem: **în creştinătatea ortodoxă ele există.** Şi anume, iată-le: adevărurile religiei creştine ortodoxe ***nu sunt adevăruri individuale.*** Viaţa lor se desfăşoară într-o comunitate — şi anume în comunitatea de iubire care este Biserica. ***Atâta vreme cât această comunitate de iubire funcţionează normal, este exclus ca creşterea învăţăturii să fie strâmbă.*** Asta despre creştere.

Dar formularea?

Formularea se face, la noi, în sinoade, de către sinoade, plecându-se de la principiul absolut just că adevărul creştin, chiar atunci când e vorba de înţelegerea cuvântului lui Christos, e de natură conciliară, şi nu raţională — raţiunea individuală neavând nimic de spus într-o asemenea problemă. Cum însă un sinod funcţionând normal nu poate da formulări eronate, şi cum în biserica noastră *există indicaţiuni precise în privinţa condiţiilor în care trebuie să funcţioneze un sinod*, înseamnează că ***noi putem şti care formulare e justă şi care nu.***

Garanţia creşterii drepte a învăţăturii şi a formulării juste a acestei creşteri stă, deci, în normalitatea funcţionării comunităţii de iubire şi a sinodului, normalitate care este suficient indicată în ortodoxie. Iar dacă, prin imposibil, asta nu e deajuns, atunci **mai există încă o garanţie.** În adevăr: spuneam că viaţa, creşterea unei învăţături se înscrie pe o curbă. Curba aceasta, chiar dacă nu poate fi calculată, poate fi în orice caz desemnată, cel puţin pentru ceea ce se leagă cu trecutul. Fiecare moment al ei trebuie să stea, structural, într-un raport organic cu toate celelalte, să se integreze în unitatea organică a curbei. Nu e locul să stăruim aci asupra chestiunii. Cine a făcut însă morfologie istorică sau mecanică îşi dă seama cât de uşor e să stabileşti dacă un moment oarecare se integrează organic într-o curbă sau nu. Şi atunci problema e simplă: se integrează momentul, el poate fi acceptat; nu se integrează — el trebuie respins, înlăturat, ca unul ce introduce o anormalitate în curbă, un dezechilibru în situaţie. Cu alte cuvinte: **garanţia valabilităţii creşterii învăţăturii sau formulării acestei creşteri stă în organicitatea ei — adică în concordanţa ei cu tradiţia.**

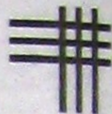
3. *Inaderenţa structurală a unui neam sau unei culturi la o formulă de viaţă religioasă sfârşeşte, mai curând sau mai târziu, prin desprinderea acelui neam sau acelei culturi de religia respectivă.*

Ea poate lua însă, provizoriu, şi alte forme, cum ar fi de pildă ***încercarea de a reface învăţătura. Aşa au făcut, de pildă, protestanţii*** — care au luat drumul întoarcerii la origine. **Întoarcerea la origine este însă o operaţie imposibilă, pentru că ea înseamnează pur şi simplu înlăturarea predaniei**, adică ignorarea caracterului viu şi deci a creşterii învăţăturii. *E ca şi cum, punând în pământ un bob de grâu şi părându-ţi-se că a crescut rău, ai vrea să anulezi creşterea şi... să te întorci la bobul neîncolţit.*

4. Acum ştim însă ce e înnoire: **înnoire nu poate să însemneze schimbare pur şi simplu, ci creştere firească.** *Introducerea luminii electrice în biserică o fi înnoire, dar creştere firească nu e. Pentru că lumânarea care arde în biserică nu este un instrument de luminare (altfel nu ar arde şi ziua!), ci o jertfă omagială.* Şi nici retipărirea Bibliei, ca promovare a religiozităţii, nu e creştere firească — pentru că ***nu Biblia ne mântuieşte, ci Biserica.***

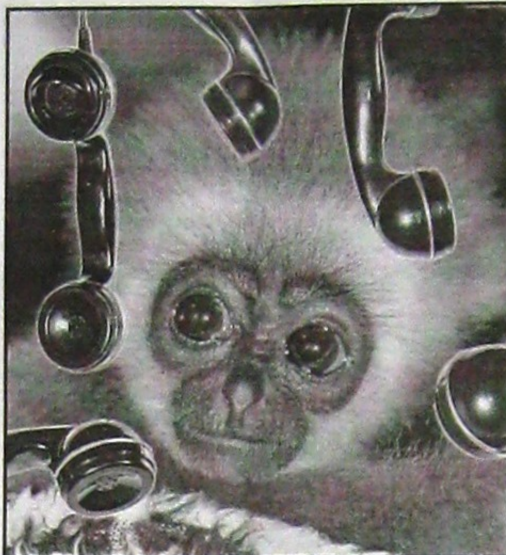
Ştim, deci, acum ce e înnoire firească, pentru că ştim ce e predania, măsura oricărei înnoiri, legea de creştere a învăţăturii creştine.

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

"SECURICSSON" – FABRICAT ÎN U.E.

"Ooof, ce să-i faci, t'oarşe, că nici nostalgia nu mai e ca pe vremuri... Totul se complică, nimic nu mai merge ca înainte, când băgam cu nea Gheorghe microfoane-n şobolani - îi ademeneam cu niscaiva resturi, mai înghiţeau câte un releu, vreun tranzistor, coada mergea de antenă... Reglai puţin la butoane, aveai recepţie şi-ţi mai rămânea să plantezi guzganu' la domiciliul cetăţeanului turbulent... of, ce vremuri, mărite Lenin! De când cu deratizarea, auzi năzbâtie, să arestezi omu' pe naşpa ca să-i bagi microfonu-n şifonier, în pereţi... grea muncă, zău aşa! Păi da' ce, era prost să mai vorbească-n casă, de mai aflam şi noi pe unde şi cu cine mai conspira la siguranţa statului? Şi cu telefoanele ălea proaste, de la fabrica de îmbuteliat umbre, halal tras cu urechea, de te apuca ruşinea. "Alo, şefu', vă rugăm închideţi şi mai formaţi o dată numărul, că poate nu se mai aude cu atâtea pocnete, să-nregistrăm şi noi ca lumea, ce' mama lu' Stalin! Da' vă rog frumos, aşa nu se mai poate!" Ba de la o vreme-ncoace, tinerii ăştia li s-a urcat democraţia la cap, nu mai scrie, să avem şi noi ce citi corespondenţa, că acuma stă pe inter-cum îi zici? Mde, zice şefu' că-i şi mai bine, afli mai multe, da' pă mine zău dacă mă duce capu' să umblu cu râşniţa aia, lua-o-ar dracii! Vine câte-un necopt din ăsta de-şi dă aere şi-mi dă peste nas că iar nu m-am logat invizibil; da' ce, el e invizibil? că-l văd numa' bine ca să-i trag un dos de cazma, aia cu care îngropam telectuali şi legionari, pe când mă-sa încă îl ştergea la nas; să se uite mai întâi în oglindă ş-apoi să mă înveţe el pe mine meserie!"

Spunea cineva că printre moşii simpatici care stau la taclale prin faţa blocului, sau joacă table în parc, la vreo sută s-ar mai găsi vreo zece-douăzeci de foşti (?) turnători. Ba chiar, pe ici pe colo, şi câte un torţionar feroce, din cauza căruia zeci şi sute de "duşmani ai poporului" n-au mai apucat să ajungă şi ei nişte bătrânei chiar mult mai simpatici... Ei, te iei după gurile rele! Nu fac nici un rău acum, decât că iau pensie cât mai mulţi muncitori la un loc, sau cât şi mai mulţi profesori (cu zecile, dacă-s din ăia care mai deschideau greşit gura). Acolo, un fleac pe lângă un salariu cinstit de parlamentar, cu diurne şi sporuri pe te miri ce, başca acţiuni, dividende, mită - mai nimic, dom'le!

Nostalgici, unii dintre ei privesc la tatăl sau bunicul dvs., sau al meu, zicându-şi în barbă: "*Deh, ăsta mi-a scăpat, da' ia să vie iar vremurile bune, de nu-i arăt eu vreo două, faşistu' dreacu'!*". Toţi mai oftăm din când în când după fericirea tinereţii, dar peste unii dintre ăştia ce fericire dăduse, că te cutremuri! Mai ieşeau la câte o razie de ciomăgit şi arestat conspiratori la liniştea publică (mergea treaba, imediat îi declarai pe unii chiaburi sau "faşişti", cam la fel de uşor ca pe "antisemiţii" de azi, şi apoi, ce fapte de vitejie!). Mai puţină "acţiune", dar o delectare mai rafinată ofereau interogatoriile, iar când se ajungea la luarea de declaraţii devenea chiar o distracţie! Cam mult însă de muncit la Piteşti... Acolo deja se lucra din greu ca să înnebuneşti sărmanii oameni, că, la drept vorbind trebuie să distrugi mai toţi neuronii unui om normal ca să faci din el un comunist ca tine; dar, dacă Partidul o cere, cu plăcere! Curat epocă de aur, nene Caţavencu...

Dar astăzi, când n-a rămas mai nimic de făcut din toate astea (ei, nu zău!?), nostalgicii călăi mai trag şi ei cu urechea, se mai lasă din când în când cu câte o bârfă. Numai că nu e nimic original, se pierd în mulţime, că doar nu trebuie să fi fost torţionar ca să-ţi spionezi vecinii. Mai tot omul s-a deprins aşa sub regimul Cizmarului, de nevoie, de plăcere... Şi ştiţi ceva? Este mult mai greu să fost o maşină-unealtă a Securităţii şi acum să fii pensionar, decât să fi fost orice altceva. Că oamenii "de rând" îşi trec şi ei bătrâneţile cum pot, se mai bucură de nepoţei, se mai vaită de vreo boală, se mai duc în rai... Dar "crema" societăţii socialiste multilateral obsesiv dezvoltate, ei, nu pot. Cum să te înveselească să-ţi priveşti copiii, când vezi că au, ca toată stirpea ta, nişte mutre de copită pe lângă ăia pe care-i trimiteai în Siberia cu duiumul? Bieţii securişti, oare omoară muşte toată ziulica, neavând ce lucra? *"Turnător cu îndelungată experienţă, origine sănătoasă, caut serviciu part-time, în orice fel de întreprindere sau instituţie. 021/xx.xx.xxx. Cereţi cu Vulturul."*

S-ar putea zice că e nedrept să-i judecăm aşa (noi, care ne lăfăim în paradisul şi binefacerile democraţiei) pe nişte oameni care au supravieţuit cum au putut şi ei peste vremuri negre. Ar fi loc pentru o polemică stufoasă: mai ştim noi pe câte unii care au rezistat cu Securitatea de gât până-n pânzele albe. Da, se mai găsea câte-un Vasile Paraschiv, sau câte-un legionar proaspăt ieşit de după gratii la o gură de aer, înainte ca regimul să-şi aducă iar aminte de el, ca să-l "cazeze"...

Dar acum mai este important şi altceva. **Democraţia, doamnelor şi domnilor, corcitura aceea lamentabilă de "pâine şi circ", cu "mulţi dar proşti", îşi dă duhul!**

Aşa invalidă cum era, de ne tot întrebam dacă a meritat să moară atâţia tineri în 1989 doar ca să se schimbe o generaţie de comunişti cu altă generaţie de comunişti, ea ne mai permitea unele iluzii. Acum le vom pierde şi pe astea, în schimb **vom avea un bun prilej să medităm dacă ele, iluziile, preţuiau ceva sau nu. *Şi să ne verificăm, la rândul nostru, caracterul, după ce i-am criticat pe cei dinaintea noastră,* acum, că se strâng şuruburile unei dictaturi autentice, încet dar sigur** - mai precis, nu tocmai încet, dar al naibii de sigur.

Străvechea şi "cinstita" Securitate a lui Ceauşescu se foieşte de încântare în coşciuge, sau în faţa blocului, că urmaşii s-au dovedit mult peste nivelul aşteptărilor. "*Ne-a mai venit inima la loc, măi puişorilor, că uite, noi vă credeam nişte papă-lapte! Păi ar fi avut măreţul şi iubitul conducător tupeul să declare la televizor, să publice şi în Scînteia, că de la data ics vor fi ascultate toate telefoanele? Că se vor deschide toate scrisorile?*" Ei, unele da; că tot vorbeam de dl. Vasile Paraschiv, iată ce ajunsese el să le pretindă securiştilor: "*Citiţi-mi corespondenţa cât vreţi, dar apoi măcar retrimiteţi-mi-o, tovarăşi, s-o văd şi eu!*" Aiurea, ciu-ciu. Cred şi eu că tot ce trimitea sau primea un cetăţean atât de neobişnuit devenea imediat piesă de colecţie, dar vorbăria placidă a oamenilor de rând - şi s-o fi interceptat pe toată - la ce le-ar fi trebuit?

Ei bine, aici intervine lovitura de maestru, prin care secur-mason-itatea din fericitele noastre zile lasă detaşat în urmă tehnicile bătrâneşti: ei au ce face cu tot maldărul de informaţie, că doar nu s-or fi inventat computerele numai ca să trimitem noi mesaje electronice în deplină confidenţialitate, nu? Cumva, enorma cantitate de nimicuri zilnice se cerne cu migăloasă răbdare cibernetică, rezultând materialul preţios, tot aşa cum şi aurul străluceşte vesel la soare după ce a fost separat cu nespusă trudă din praful cel mai sec.

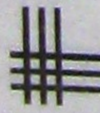
Tovarăşi, ştiam deja că ne ascultaţi telefoanele. Cu interes, că doar este ceva de capul nostru, nu-i aşa? Ne respectăm. Dar acum, la această... cum să-i zic, chiar nu-mi vine nici un alt cuvânt... NESIMŢIRE, de a da drumul porumbelului să fâlfâie în toată presa, nu pot să vă mai spun decât atât: îmi subminaţi educaţia! bunele mele maniere se volatilizează cât ai zice "[...] mă-tii", pentru că pur şi simplu mă simt dator să înjur când vorbesc la telefon, totul fiind adresat securistului de serviciu. Dar poate că într-o bună zi, vreunul n-o să mai suporte şi-o să-mi răspundă, tot în dulcele grai al iubirii frăţeşti de la uşa cortului, şi atunci să te ţii distracţie, pentru că şi eu pot să înregistrez convorbirea. Ce-i drept, nici înainte nu puteam da pe nimeni în judecată cu un asemenea material, fiind foarte uşor de trucat, dar măcar se putea da la radio. Acum însă a început să fie şi legal, mama lor de legi! Până şi ale lui Ceaşcă sunau mai bine, în litera lor, "noroc" că nu se respectau, că altfel chiar că vă făceau de râs, parlamentarii lui peşte, pe care nu m-am dus să vă votez, pentru că nu am avut dintre cine şi cine!

Buuun. Ne-am enervat, gata. Să vedem acum ce au votat cele zero mărețe Camere ale Parlamentului nostru zgribulit de slugărnicie. Totul a apărut deja în presa "mare", adică a trusturilor internaţionale, iar înainte de asta, în romanul horror în foileton (am numit Monitorul Oficial). În cele ce urmează vom comenta **Legea 298/2008,** ale cărei prevederi intră în vigoare în două "tranşe": **monitorizarea apelurilor telefonice** a început deja de la 20 ianuarie a.c., iar **monitorizarea traficului de internet** de la 15 martie. Legea datează din 18 nov. 2008. Am făcut precizarea din două motive: primul, ca să o găsiţi cu mai multă uşurinţă în Monitorul Oficial (actualizat zilnic pe internet), de vreme ce, fiind foarte amplă, nu o putem reproduce aici; al doilea motiv este o mică observaţie: în jurul datei de intrare în vigoare, toată presa "mare" a menţionat, pe un ton neutru, noile noastre "drepturi" de intimitate astfel ciuntite. S-a făcut, bineînţeles, totul pentru a discredita ideea pe care o susţinem noi acum, că **noua lege reprezintă un mare pas către instaurarea unui regim dictatorial.** (Tot aşa cum s-a trecut mai demult sub tăcere rolul nefast al Constituţiei din 2003 în înstrăinarea României!) **Dar câţi dintre dvs. au auzit de ea în perioada dezbaterii - este, totuşi, o lege importantă, nu un fleac - sau măcar în momentul promulgării? Mass media a tăcut mâlc** - noi, oricum, n-am auzit nimic

Şi acum, pe scurt, **Legea 298**, această **monstruozitate:**

Art. 3, detaliat în **art. 4-10:** toţi furnizorii de servicii de telecomunicaţii sau internet sunt obligaţi să stocheze într-o bază de date proprie următoarele informaţii despre orice comunicare privată petrecută în reţeaua pe care o administrează: identitatea sursei (număr de telefon, adresă de mail, messenger etc), identitatea destinaţiei (idem), intervalul exact de timp al comunicării. Observaţie: pentru cei care au cerut, măcar o dată, o factură detaliată Romtelecom, datele de mai sus nu oferă nimic nou. Mai ales în perioada de monopol al telefoniei fixe, când abuzurile de taxare erau considerate un fapt curent, ca răsăritul şi apusul soarelui. Aşa arăta factura detaliată, doar că era trimisă clientului (mă cuprindeau frisoane când o vedeam şi pe aceea!) şi... mai costa nişte bani. **Art. 9** , totuşi, duce lucrurile mai departe: în datele stocate intră şi ***poziţia geografică exactă a echipamentului şi, implicit, a utilizatorului.*** Vorbiţi la telefon fix - adresa de acasă, de la serviciu, de unde aţi apelat. Vorbiţi la telefon mobil - localizarea de tip GPS a aparatului, chiar traiectoria de deplasare pe durata convorbirii. Paranteză: teoretic, deşi deocamdată legea nu prevede acest lucru, o convorbire la telefonul celular ar putea constitui probă pentru o amendă de circulaţie, dacă vă deplasaţi prea repede! Idem pentru accesul la internet, prin localizarea unităţii mobile de conectare 3G ataşate la un laptop...

Art. 11: "*În aplicarea prevederilor prezentei legi sunt interzise interceptarea şi reţinerea conţinutului comunicării sau a informaţiilor consultate în timpul utilizării unei reţele de comunicaţii electronice*". **Legea, aşa sinistră cum este, oferă, ca o consolare, acest art. 11, ca să mai plângem pe umărul lui, pentru că la altceva nu cred că este bun. Abuzuri de acest fel se tot fac, taman de când era lupul căţel, deşi abia internetul şi telefonia digitală le-au transformat într-o bagatelă. *Legea 298/2008 creează***

însă autorităţilor facilităţi fără precedent în istorie pentru a comite aşa ceva.

În ceea ce priveşte înregistrarea şi stocarea efectivă a tuturor conversaţiilor telefonice, aş încerca o estimare a cantităţii de memorie electronică necesară pentru Bucureşti, pe o singură zi. Ca ordin de mărime, 30 minute/zi (ar putea fi media de vorbit la telefon), 0,01MB/secundă (o calitate destul de slabă a sunetului, în format "mp3"), 4.000.000 locuitori, înmulţite, dau aproximativ 70 TB. Asta ar însemna vreo trei-patru săli pline de computere destul de obişnuite, legate în reţea, pe care informaţia se actualizează în timp real, fiind pieptănată "fast-forward" în căutare de cuvinte cheie, cu un software destul de ingenios. Destul de mare efortul, domnilor masoni, dar vă asigur că merită. Suntem un popor plin de înţelepciune, în ciuda modei ăsteia stupide a autodenigrării pe care tot încercaţi să ne-o inoculaţi, şi veţi auzi la noi multe lucruri interesante...

Dar era să uit: **se face o oarecare vâlvă în jurul serviciilor telefonice securizate** (căutaţi pe Google "ascultarea telefonului"). Pentru cei mai "secretoşi", unii operatori de tembele-comunicaţii oferă linii imposibil de interceptat. Cum funcţionează? Hai, citiţi până la capăt, râdeţi în pauză. Aşadar, pe o linie securizată, care presupune ca ambii interlocutori să fie abonaţi la acest serviciu, mai folosind şi câte un aparat de peste 1000 de euro, semnalul se transmite codificat după un algoritm unic, tot atât de unic precum cheia de la uşa unui apartament. Genial, nu? ***Da, şefu', e într-adevăr genial să prosteşti omul chiar în halul ăsta! Păi furnizorul respectivului serviciu nu are şi el cheia de decriptare? E datoria lui să o aibă. Stochează aceleaşi informaţii (data, ora, locul etc.), precum în cazul unor convorbiri obişnuite? Da, că îl obligă legea, ce discutam mai sus.*** Dar dacă vreun "cetăţean" care nu e deasupra legii, dar care, totuşi... ştiţi, chiar are nevoie să ştie ce aţi discutat aseară la ora cutare, ei bine, are el vreo problemă cu semnalul dvs. codat? Nu, că doar codul se găseşte la pachet cu stocul de înregistrări ordonat aşezate pe zile, ore şi secunde. Eventual, va trebui să achite o sumă mai substanţială, sau să-şi îngroaşe mai vârtos vocea când formulează ameninţările - floare la ureche! Pe scurt: cumpăraţi, băieţi, daţi năvală, că e superofertă!

Un ultim fapt cât de cât important - revenim la art. 3: ***datele se reţin pe o durată de şase luni*** de la momentul efectuării comunicării, după care se şterg. **Acest articol este necesar doar pentru a da o dimensiune concretă numărului de hard-disk-uri pe care fiecare operator trebuie să le cumpere** şi întreţină pe cheltuiala lui, în acest scop. O jumătate de an este un interval imens, raportat la viteza actuală de procesare a informaţiei, **să nu credeţi că această prevedere tinde să şteargă, cu timpul, "dovezile incriminatoare" odată strânse. Praful se cerne, aurul se păstrează...**

În rest, desigur, legea are o formulare foarte amănunţită, în cele 23 de articole găsindu-se o mulţime de prevederi pur birocratice, din punctul meu de vedere neinteresante. Precum şi altele absolut fireşti, dacă pornim de la cele prezentate deja, cu nimic revoltătoare în sine: **dacă tot a omorât-o, e normal s-o şi îngroape *(ea, lege, pe ea, libertate)*.** George Orwell, mare scriitor şi vizionar, te salutăm noi, poporul român, din ferma animalelor europene! ***Patru picioare bine, două picioare rău, să trăiţi!***

Pe vremuri, adânc în negura istoriei ăsteia de asupriri, ajunseserăm vasalii Imperiului Otoman. Nu parte componentă, ce-i drept, şi trebuie să fi fost

vreun motiv pentru care turcii n-au îndrăznit mai mult (poate răbdarea românilor?). Oricum, cel puţin ei vedeau limpede că nu-i iubim. Apoi, am ajuns sateliţii Moscovei, dar nu în Uniunea Sovietică. Greu de spus cât de grosolan ar fi trebuit să fie abuzul rusesc pe care românii să nu-l îndure atunci, având în vedere situaţia mizerabilă în care ne aduseseră marii noştri politicieni interbelici. Desigur, nu au îndurat legionarii din munţi, pandurii noştri târzii... Prea puţini, n-au putut învinge. A trecut, am trăit.

Dar după atâtea suferinţe la jugul unora sau altora, să nu ne fie măcar ruşine că ne-am băgat, cu cântec şi voie bună, în marea UE? Ademeniţi cu bani, practic doar o parte din ceea ce tot Europa furase de la noi, din 1990 încoace. Care şi acum ne dă cu o mână şi ne ia cu amândouă, dar ce mai contează, de vreme ce aproape că nu mai existăm ca stat suveran?

Ce găsim aici, dacă ridicăm un colţişor de poleială şi privim în esenţa lucrurilor? Ţeapa clasică: subjugare şi abuzuri. Vă citez din încheierea legii 298/2008: *"Prezenta lege transpune Directiva 2006/24/CE privind reţinerea datelor generale sau prelucrate de către furnizorii de reţele şi servicii de comunicaţii electronice destinate publicului..."*

Deci ce sunt legile noastre? Ce a creat ilustra noastră instituţie legislativă? Nimic. O traducere. În fond, acum vedeţi că asta înseamnă mult lăudata integrare în UE: renunţarea la Independenţa României, câştigată cu atât de mult sânge în timpul domniei lui Carol I.

Nu putem fi, nici măcar acum, călcaţi în picioare necondiţionat, pentru că situaţia politică, deşi controlată de "cine trebuie", se mişcă într-un echilibru nespus de fragil. Aşadar, uzanţele politicianiste cer ca acest lucru să se facă invocând un scop (ceva oricât de prostesc, de umplutură, oricum mult bine decât nimic).

Care este scopul declarat pentru dispoziţia abuzivă nr. 298/2008? Că despre cel adevărat noi am tot vorbit şi o să vorbim până ce-om răguşi sau muri.

Aşadar, scuza cu care s-a plantat această nouă bomboană pe coliva libertăţii noastre este...? Să ne luminăm cu art. 20: *"contracararea ameninţărilor la adresa securităţii naţionale"*. Uuuf, păi de ce nu ziceţi aşa de la început, dragilor, ca să ne lămurim din capul locului? **Şi noi, care credeam că vreţi să ne violaţi intimitatea, să obţineţi tot felul de date şi statistici cu ajutorul cărora să ne manipulaţi...** eroi nepreţuiţi!

Ar mai fi o ultimă întrebare, care nu ne macină, totul fiind atât de previzibil, dar ne... stânjeneşte puţin: ***Cât mai avem de aşteptat până când vom vedea în Constituţie, negru pe alb, expresia consacrată, îndrăgită de voi, de "duşmanii poporului"?*** Ce mai aşteptaţi, comuniştilor?

Ştefan Hâncu

***

CRIMA DE A TE A APĂRA (continuare din pag. 2)

Dar să revenim la "antisemitism": lăsând la o parte idioţenia pe care o reprezintă sintagma, el trebuie să sugereze două lucruri pentru orice trăitor:

- utilizarea termenului la adresa cuiva trebuie să îi provoace respectivului "ştampilat" o stare vecină cu paralizia şi o stare de inconştienţă care să ducă în final la restrângerea activităţilor vitale, la cele legale de supravieţuirea lui şi a apropiaţilor lui.
- "constatarea" de către respectivii "semiţi" a gândirii şi a practicării "antisemitismului" la cineva, le dă dreptul la măsuri, la represalii care nu au nici o legătură cu "gravitatea" cazului sau cu justiţia practicată pe mapamond.

În sprijinul acestei afirmaţii aduc clasicul de acum exemplu cu Nichifor Crainic, unul din cei mai mari ziarişti din perioada interbelică. A fost condamnat în 1947 la "detenţie grea de viaţă" prin sentinţa nr. 2 din 4 iunie 1945 pentru că "a scris articole la ziar împotriva evreilor" (în facsimil hotărârea judecătorească în "ZIUA" din 23 iunie 2008).

Care este poziţia Mişcării Legionare faţă de tot trecutul ei, am spus-o nenumărate ori şi o voi consemna de câte ori va fi nevoie, bineînţeles referindu-mă la relaţia cu minoritatea evreiască din România: nu ne asumăm nici un fel de responsabilitate faţă de incidentele din 21-23 ianuarie 1941. Socotind că au fost rezultatul planurilor puse în aplicare de serviciile secrete pentru compromiterea Mişcării, dar nici toate acestea nu erau posibile dacă impostorul care, căţărându-se pe cadavrele camarazilor, ajunsese la conducerea Legiunii, nu ar fi nesocotit în mod grosolan toată creaţia ideologică şi politică a lui Corneliu Zelea-Codreanu.

Pentru că am discutat atât despre antisemitism, nu ne asumăm moartea nici măcar a unui evreu, consemnată pentru istorie de rabinul şef David Şafran la sfârşitul anului 1937 în discuţia, devenită publică, avută cu Căpitanul.

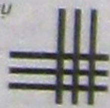
Ce s-a întâmplat după asasinarea Căpitanului (30.nov.1938) şi a Statului Major Legionar şi a altor sute de fruntaşi în "noaptea cuţitelor lungi" din 22 sept. 1939, are la bază trădarea lui Horia Sima şi târârea Mişcării Legionare pe drumul ilegalităţii şi al anarhismului. Noi apreciem că orice încercare de a salva imaginea lui Horia Sima este un act criminal de trădare a Mişcării Legionare, şi pe promotori îi socotim inconştienţi şi trădători!

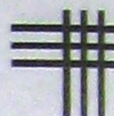
Dar, revenind la prezent, să fie clar pentru indiferenţi, prieteni şi duşmani:

Pe noi nu ne inhibă absolut deloc naţionalitatea duşmanului: poate fi semit, latin, german, slav sau orice; în momentul în care lezează în orice măsură interesele naţionale ale României, devine duşmanul nostru şi îl tratăm ca atare!

Mă văd obligat din ce în ce mai mult să constat că la ora actuală ţara este distrusă de nişte aşa-zişi români, care vând de exemplu hidrocarburile din Marea Neagră dinainte de a se hotărî cine este proprietarul – sau, dacă vreţi, cu un termen mai puţin academic dar foarte popular şi sugestiv: vând pruncul din pântecele mamei. Acestor javre le atragem atenţia că nu este departe timpul când vor plăti cu capul fărădelegile lor! Dacă nu există legi pentru pedeapsa lor exemplară, le vom face, le va face poporul român, generaţiile de după 89: *"Când nu vom mai putea răbda, / Când foamea ne va răscula, / Cristoşi să fiţi, nu veţi scăpa / Nici în mormânt"!*

"CAL TROIAN INTRA MUROS" - de preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Țară, ION DUMITRESCU-BORȘA (X)

(continuare din numărul trecut)

"Era, dacă nu mă înșel, pe **19 ianuarie** (n. n.: 1941), când am ascultat la radio discursul ținut de Iasinschi la Facultatea de Drept, unde Viorel Trifa - șeful studenților legionari pe țară - convocase o adunare a studențimii. În aceeași zi s-au ținut discursuri în toate orașele mari din țară, trimițând șefi din București, după planul lui Sima: Sibiu - Pătrașcu, Brașov - Biriș, Iași - Ilie Vlad Sturza, Timișoara – Corbutiu etc., iar în fiecare capitală de județ aveau să vorbească prefecții de județ în fața Prefecturii.

Am ascultat pe Iasinschi vorbind, care a făcut mai întâi un scurt istoric al Gărzii de Fier, ajungând la starea actuală; mi-a făcut impresia că vrea să elogieze pe generalul Antonescu, dar atmosfera creată de Trifa în sală a luat o întorsătură dezastruoasă: când Iasinschi a pomenit: <<*Conducătorul Statului, gen. Antonescu...*>>, sala a izbucnit ca la un semnal: <<*Conducător HORIA SIMA! Conducător HORIA SIMA!*>>, repetând de multe ori, în strigăte și aplauze. Când vacarmul a încetat, Iasinschi a încercat să reia fraza: <<*Conducătorul Statului, gen. Antonescu*>>, ca iarăși să fie întrerupt: <<*Conducătorul HORIA SIMA*>>. Nu știu de câte ori s-au făcut aceste întreruperi, încât cu greu a putut să-și termine cuvântarea Iasinschi, renunțând a elogia pe Antonescu. Acestea se petreceau în toate orașele unde se țineau discursuri.

Ascultând la radio, mi se ridicase părul în cap ca la arici. Nemaipomenită prostie, când ești la putere să-ți tai singur craca de sub picioare, ca să te prăbușești!

Cei doi paznici ai mei râdeau: *„Vedeți, ce vă spuneam noi. Acum vine rândul nostru."*

Am urmărit mai departe comunicatul dat la radio: studențimea condusă de Trifa a pornit să manifesteze pe străzile Capitalei, în marșuri legionare și scandând: <<*Conducător HORIA SIMA*>>. A parcurs Calea Victoriei, până în fața președinției Consiliului de Miniștri, unde-și avea cabinetul și gen. Antonescu. S-a oprit în față strigând, după ce au intonat Sfânta Tinerețe Legionară, <<*Jos Rioșeanu, Jos Rioșeanu*>>, <<*Conducător HORIA SIMA*>>.

Antonescu știa mai dinainte de tot ce avea să se întâmple.

Cazarma gardienilor publici, care se afla lângă Președinție, fusese ocupată de Mitică Groza cu Corpul Muncitoresc.

A ieșit Antonescu la o fereastră și i-a sfătuit pe studenți să înceteze și să se împrăștie fără să producă agitație și scandaluri, dar manifestările au luat proporții.

SIMA dăduse ordin în toată țara ca legionarii să se baricadeze în localurile Prefecturii și în toate instituțiile ce se puteau ocupa, apărând cu prețul vieții lor orice atac ar porni contra lor Antonescu. Înarmase un număr însemnat de legionari cu pistoale aduse din Germania și declanșase rebeliunea.

Mitică Groza, cu muncitorii din Brașov, a pus stăpânire pe radio-emisiunea de la Bod și de aici dădea comunicate din oră în oră, arătând lupta ce se desfășura cu sorți de izbândă pentru legionari.

În această situație, generalul, care avea sprijinul armatei, a numit pe toți comandanții de garnizoană din fiecare oraș ca prefecți, dând ordin să se ocupe prefecturile, asediind pe legionari. În caz de nesupunere, să tragă.

Mironovici, după puțină rezistență la Prefectura Poliției, văzând tancurile și artileria, a cedat și a predat localul.

La Ploiești, legionarii baricadați rezistau. S-a dus la ei Victor Silaghi, era și șeful județului Prahova, dar când să pătrundă pe o fereastră din dos, observat de armată, un locotenent a tras în el și l-a omorât.

Pe străzile Capitalei, ciocniri între legionari și armată, soldate cu morți și răniți și câteva tancuri și camioane în flăcări.

Dar nu te poți lupta cu armata.

SIMA cu Pătrașcu dispăruseră de nu le mai da nimeni de urmă.

Alexandru Constant, Papanace și Iasinschi mergeau la Antonescu, ducând tratative de împăcare. **Conducătorul cerea să vină împreună cu SIMA ca să pună la punct împăcarea, dar nu era de găsit.**

La ambasada germană Fabricius fusese înlocuit cu Rhinger; spirit milităros, nu s-a arătat înduplecat de cei ce duceau tratative de împăcare cu Antonescu, ba încă le-a spus că, dacă nu dau ordin legionarilor să se astâmpere, el va da ordin armatei germane să intervină cu toată forța și armamentul modern ce au la dispoziție, să sprijine toată acțiunea Conducătorului și, dacă se mai agravează conflictul, armata germană va pune stăpânire pe țară.

Situația era gravă de tot.

Trifa continua cu manifestările. În fața Teatrului Național, unde s-au adunat, Radu Gyr le-a ținut o cuvântare în sensul unei potoliri, ca în cele din urmă și Trifa să înțeleagă că nu se mai poate face nimic și să spună: <<*Totul a fost apă de ploaie*>>, regretând acțiunea începută.

Hitler aștepta la Berlin deznodământul. I-ar fi convenit să ajungă până a cuceri cu armata întreaga țară, punând-o sub scutul armatei germane.

Antonescu a pus ca să fie bombardată cu tunurile cazarma gardienilor publici, provocând morți și răniți, până au fost siliți muncitorii legionari să abandoneze poziția.

Era mai mult tineret, care a fost imediat arestat.

În oraș domnea un haos nemaipomenit. **Hoți, haimanale, țigani de mahala, au găsit momentul potrivit ca să spargă vitrinele magazinelor și să le devasteze.**

Toți conducătorii Legiunii s-au dat la fund, pregătindu-se să fugă peste hotare. Numai Alexandru Constant continua să lupte din toate puterile pentru liniștea spiritelor. Rămăsese singurul care mai discuta cu Generalul, care a dat ordin de arestări în masă. A arestat pe gen. Petrovicescu, ministrul de Interne, punând un general de-al lui în loc. La Prefectura Poliției a numit pe gen. Pălăngeanu ce a pornit o goană după fruntașii legionari ca să fie scoși din bârlogul unde s-au ascuns, și arestați. Mii de arestați peste tot.

Unii din foștii prefecți legionari, mai cu scaun la cap, au cedat imediat influenței lui Antonescu, evitând vărsarea de sânge. Așa a făcut Gh. Vlad la Rm. Sărat, Mișu Georgescu la Pitești și alții, care nu au avut nimic de suferit.

Cel mai dârz a fost Iosif Costea, prefectul de Hunedoara, care, prin tactica lui, a avut un sprijin mare dat de muncitorii de la uzine, care au pus mâna pe armament și, adunați într-un număr considerabil, au reușit să dezarmeze un regiment de armată ce se afla în fața mitralierelor lor. Iosif Costea și-a păstrat poziția până a văzut că a rămas singur și atunci, prin legăturile ce le indicase Sima, a fugit în Serbia.

Eram la Bălcești când se petreceau aceste nenorociri.

Trăistaru, primarul, primise ordin ca să pună mâna pe orice automobil în cursă, să îl încarce cu legionari și să se ducă cu ei la prefectura din Pitești și s-a executat, luând cu el și pe cei doi polițiști legionari ce mă păzeau. (...)

După două zile, Trăistaru cu ai lui s-au întors plouați de la Pitești, povestindu-mi cum a putut să mă scape din mâinile celor doi care, dacă ar fi rămas, mă împușcau, și despre mascarada de la Pitești. Au ținut înconjurată Prefectura o zi și o noapte, timp în care Mișu Georgescu ducea tratative de înțelegere cu colonelul, comandant al garnizoanei Pitești, cu calm și judecată.

Alexandru Frujină își bătea joc de această mascaradă. Adusese cu el o mulțime de țărani legionari și acum se simțea jenat în fața lor. Primise ordin, fără să știe ce au de făcut, și se executase. Aici se convinsese că e o mare prostie. Cum să te bați cu armata țării? Cui i-a trecut prin cap o asemenea nebunie? S-a apucat să ciopleascǎ cu briceagul un lemn.

Prefectul, văzându-l, l-a întrebat la ce lucrează. **Ca să arate cât de comică este situația lor, i-a răspuns, râzând, că face un cuțit cu care să se lupte cu ostașii țării, <<*căci ce alta avem de făcut? cu asta trebuie să ne apărăm și să învingem*>>.**

Prefectul l-a bătut pe umăr, zicându-i: <<*Ai dreptate, măi Frujină*>>. A chemat pe colonel și i-a predat Prefectura, dând ordin legionarilor să se ducă la casele lor.

Săracul, bietul Frujină. Toată încrederea în Legiune i-a fost zdruncinată. Mai târziu, autoritățile abuzive și dușmanii au dus la arestarea lui. Judecat de Tribunalul Militar la Craiova, a fost condamnat la 5 ani detenție." (pg.)

"Am rămas la Bălcești până la finele lui februarie urmărind prigoana ce Antonescu a pornit contra legionarilor. Învinsese. **Legiunea era la pământ.** Mulți gemeau prin închisori și lagăre. Alții, reușind să treacă granița, au ajuns fugari prin țări străine, ca jidanul rătăcitor.

SIMA, care a săvârșit cea mai rușinoasă faptă, după ce a stat ascuns, protejat de un căpitan german SS, a reușit - după cum am aflat mai târziu de la Mitică Groza - transportat într-un geamantan, în portbagajul mașinii lui Schmidt, șeful tineretului hitlerist din România, și tremurând de frică, să fie trecut granița și dus în Germania, acolo unde și-au găsit refugiul toți fugarii.

Biriș nu a reușit să fugă. A fost arestat, judecat și condamnat la 25 de ani muncă silnică.

SIMA, judecat în lipsă, a fost condamnat la pedeapsa cu moartea, introdusă printr-un decret.

Tot la moarte a fost condamnat colonelul Zăvoianu, pentru crimele de la Jilava. Nu avea nici o vină și a fost executat.

Antonescu a menținut numirea de Stat Legionar, trâmbițând prin gazete că va reface Legiunea adevăraților legionari ai lui Codreanu, cu care va urma să guverneze.

Având prea multe pe capul lui și fiind și în preajma declarării războiului, alături de Germania, a făcut pe Ică Antonescu omul lui de mare încredere, președinte de Consiliu, însărcinându-l să cheme pe vechii legionari spre a ajunge la o înțelegere cu ei." (pg.)

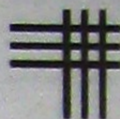
"Dorința mea era ca să stau deoparte, să rup relațiile cu legionarii. Observasem la unii, când am venit în București, că mă priveau cu ură și dușmănie. Nu cunoscuseră atitudinea mea și crezuseră în tot ce debitaseră cei ce mă dușmăneau." (pg.)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ștefan Buzescu, student

Mărturii

AMINTIRI DIN TABĂRA LEGIONARĂ DE LA CARMEN SYLVA

Cât de mult se pot înfrăţi nişte tineri fără o sticlă de bere?

Cum poate munca să odihnească, să descreţească frunţile?

Şi, în fine, ne putem imagina eroismul cel mai autentic, pe timp de pace, cu o strachină în faţă la un foc de tabără?

Pentru cei mai mulţi, care nu au gustat experienţa legionară şi nici nu compensează printr-o imaginaţie debordantă, răspunsurile ar fi "prea puţin", "nu ştiu" şi "nu, dom'le, pleacă de aici cu glumele astea".

Iar acum, o întrebare cel puţin la fel de grea: Cum să faci tu, moşneagul, să le povesteşti unor tineri asemenea frumuseţe "de pe vremea ta", fără să sune ca un reproş antipatic în stilul "tramvai": "noi nu mergeam atâta la discotecă, maică! da' puştii din ziua de azi nu mai învaţă...". Nu. În nici un caz nu se câştigă astfel un public, ochi şi urechi.

Chiar n-ai avut tu un bunic să-ţi spună poveşti cu Făt Frumos? De ce-ţi plăceau atât, pentru că Făt Frumos îşi făcea morocănos datoria, pentru că se ducea cu maţele ghiorăind la luptă, în care timp îşi mai plângea şi de milă c-o să-l taie zmeul cel rău?

Eroul, dragii mei, când îi vine vremea să fie fericit, bucuria lui lasă cu mult în urmă plăcerile voastre; râsetul lui de voie bună face distracţiile voastre să arate ca nişte depresii cu acte în regulă. Şi petrece, şi luptă, deopotrivă de luminos la chip.

Carmen Sylva, care acum se numeşte, sec, Eforie Sud, ca să nu cumva să trezească amintiri "suspecte" (nu-i nimic, le trezim noi!), s-a mai numit şi "Vasile Roaită", în cinstea marelui erou al luptei de clasă (dovedit apoi a fi fost... agent al Siguranţei!)

Staţiunea a fost, "pe timp de pace", una din marile realizări ale eroismului legionar. Câteva date tehnice despre "vacanţa" cu pricina, doar ca să ne reamintim: în 1935, în două luni de vară, legionarii au nivelat terase, au construit drumuri de automobile, au întărit malurile contra eroziunii valurilor, au ridicat şapte cabane şi au săpat trei fântâni. Au fost aprox. 800 de oameni, dar prin rotaţie, pentru că, în general, legionarul este ori student, ori salariat, ori amândouă. Concediul de două luni era atunci, ca şi astăzi, imposibil. În medie, lucrau simultan vreo 150-200 de legionari, această cifră servind pentru o evaluare a efortului depus. Căpitanul a fost mereu acolo, la cârmă. (Desigur, cei cu "profesiuni liberale" pot avea timp liber două luni - Codreanu era avocat.) Anul următor, tot vara, lucrările s-au continuat, staţiunea ajungând să poată găzdui sute de persoane. Nu trebuie să ne mire că existau specialişti şi autorizaţii pentru tot ce s-a executat. Mişcarea cuprindea români din toate clasele sociale, de ce nu şi ingineri?

Se tot spune că principalul obiectiv era educaţia (şi propaganda - cea mai bună posibilă). Păi atunci, dacă toate cele enumerate mai sus au fost un rezultat secundar, închipuiţi-vă câtă educaţie s-a realizat acolo. Fireşte, chiar şi cu scop educativ, Legiunea nu construia în glumă, ca şi cum ar şterge tabla după ce s-a scris pe ea. România "ca soarele sfânt de pe cer" era în gândul tuturor, iar Căpitanul o vedea cu ochii deschişi.

Astăzi nu este cu nimic neobişnuită imaginea unei clase de copii cu priviri apatice, uitându-se pe lângă profesorul deopotrivă de apatic, sau prin el. Se simte, cumva, în aer lucrul făcut în bătaie de joc, plictisul şi dorul de chiul. Şi totuşi, dacă puteţi, imaginaţi-vă sau amintiţi-vă plictiseala de atâta chiul şi dorul de învăţătură, o dispoziţie rară în acest mediu îmbolnăvit cultural. Aşa era acolo. Pentru toţi, Corneliu Zelea Codreanu era fascinant şi de neînlocuit, numai el se gândea că, la nevoie, se va găsi cine să-i moştenească locul şi autoritatea. Singurul (1) exemplar de Căpitan cunoscut până acum a fost mereu tânăr şi cu o vigoare fizică excelentă. Aşa că el răspundea de coordonarea tuturor, onora postul de "relaţii cu publicul" şi mai şi muncea, fără exagerare, cât oricare altcineva dintre cei prezenţi. Dar acum voi depăna amintirile fără să pun accentul pe prezenţa lui în carne şi oase. Ca şi cum acolo s-ar ţine mâine o tabără de muncă, pentru că acest obicei poate învia.

Program de activităţi: trezirea devreme, alinierea pe platou; rugăciunea de dimineaţă, în comun; raportul; cântec. Apoi baie în mare, exerciţii fizice, pentru că munca în sine nu mai este un exerciţiu, ci o luptă. Apoi, masa. Şi gata, la muncă, totul repartizat pe echipe, cu şefi şi planuri de îndeplinit. Se scot pietre din mare, se sapă, se nivelează terenul, se zideşte etc. Cine mai are suflu, poate şi să cânte în continuare. Munca necalificată se împleteşte cu cea calificată, ierarhia taberei ţinând cont de instruirea fiecăruia, dar încolo... demult nu s-au mai văzut profesori, avocaţi şi medici lucrând cot la cot cu muncitori şi studenţi. Masa de prânz: simplă, dar consistentă, ca pentru voinici care vor să schimbe faţa locului. Iar muncă, iar masă. Program de voie, discuţii, iarăşi cântec. Stingerea devreme. Şeful se trezeşte primul şi se culcă ultimul, în afară de cei ce fac paza de noapte cu schimbul. Toate legile creştine sunt valabile 24 de ore din 24.

Caracterul întregii activităţi este eminamente militar. Disciplina se îmbină cu dragostea şi prietenia, iar dvs. vă înşelaţi amarnic dacă vă închipuiţi că răzeşii lui Ştefan, înfruntând turci până la orizont, sau soldaţii şi ofiţerii lui Carol I, atacând Vidinul, se aveau unii cu alţii altfel decât frăţeşte. Unul dă ordinul şi altul execută, dar amândoi mănâncă aceeaşi ciorbă, amândoi mor de acelaşi obuz şi sunt scrişi pe monumente cu aceeaşi cinste. Ce aţi auzit voi despre armata de mai deunăzi (era să zic "de azi"), înainte de a fi păcăliţi să o desfiinţaţi cu mânuţele voastre pe ştampila "votat" în 2003... plutonierul beat, absurd, agresiv, bătăi şi umilinţe fără noimă, spălatul veceurilor ş.a.m.d., toate astea erau o degenerare, accentuată generos prin calomnie. Iar toată mizeria asta este recentă, pentru că atunci când a spus Antonescu "Vă ordon, treceţi Prutul", era mai mult decât o onoare să fii printre cei vizaţi.

Aşadar, la Carmen Sylva, deşteptarea se dă cu trompeta. Toate abaterile se pedepsesc. Sancţiunile au de cele mai multe ori o natură sportivă, precum şi o doză de ilaritate, dar nu sunt o joacă: trei ture de mersul piticului în jurul taberei. Executarea pedepsei te aduce într-un stadiu superior celui imediat anterior greşelii. Totul autoimpus, din propriul bun simţ, împletindu-se perfect cu iertarea creştină. Am văzut asta, se poate. Cea mai grea pedeapsă, tăcerea absolută pe un anumit interval de timp: de pildă, o zi. Toţi ştiu că trebuie să taci, înţeleg că ţi-e greu, dar viaţa merge înainte. Nu e împiedicat nimeni să-ţi adreseze un zâmbet când îţi pune mămăliga cu varză în castron, nici şefului nu-i este interzis să te încurajeze, bătându-te pe umeri, când îţi dă un ordin, ca şi celorlalţi. Ruşinea este doar pentru fapta în sine, ispăşirea pedepsei este vrednică de cinste.

Insist asupra acestor aspecte, pentru că îndeobşte oamenii sunt lipsiţi de francheţe, ba, chiar dacă îşi recunosc greşeala, tot nu o depăşesc şi tot li se poartă pică pentru ce au făcut - iar asta este tot atât de legionăreşte pe cât îşi poate lăsa broasca plete.

În tabără mai trăiesc şi câteva animale împrumutate de localnici, printre care un măgar şi o măgăriţă. Măgarul, Iamandi, e botezat după "ilustrul" ministru liberal, iar măgăriţa este Lupeasca, marea dragoste regală. Desigur, animalele sunt puse la povară, în special la căratul apei, dar şi tratate cu afecţiune. Armonia răspândită în jurul Căpitanului se răsfrânge şi asupra lor, îmblânzindu-le. Dacă se duce Codreanu să mângâie măgarul, acesta se gudură, nefiind supărat că e luat în râs cu asemenea poreclă, dar dacă te duci tu, un oarecare, să-ţi încerci norocul şi vezi că se întoarce cu spatele, te fereşti, că are şi copite. "Domnul Iamandi" a fost trimis odată cu căruţa să-l aducă în tabără pe Traian Brăileanu, care, totuşi, scrisese să fie aşteptat la gară cu automobilul. Ce să faci, un drum cu "ministrul" înhămat la teleagă face cât turul Europei într-un Ferrari... Întrebarea care se impune, însă, este următoarea: Dacă aţi face săptămâna viitoare o tabără lângă un sat, să ajutaţi cumva pe ţărani, iar aceştia, din simpatie, v-ar pune la dispoziţie, să zicem, un bou şi o vacă, ce nume le-aţi da? Temă de gândire, aşteptăm sugestii. Dar, dacă tot s-au modernizat vremurile şi respectivii săteni v-ar aduce... un robot, ar semăna oare cu vreo cinstită faţă politică de azi?

Pentru că acest apogeu al vieţii legionare a rămas atât de adânc în sufletele tuturor, poate că ar merita povestit fiecare fleac petrecut atunci. Nu ne-am mai opri până poimarţi. Multe lucruri care în acea atmosferă de creaţie şi dăruire treceau drept "fleacuri", în banalitatea de zi cu zi, mai ales astăzi, ar fi ceva ieşit din comun, după care întorci capul cu mirare.

La aliniere, Căpitanul îi scuteşte de "bălăceala" de dimineaţă pe cei cu răni sau care se simt slăbiţi. Într-o dimineaţă, suflă un vânt rece, de nici nu-ţi vine să te uiţi la valuri, că te apucă dârdâitul, şi se scuză cam mulţi. Aşa!? Ghinion. Stânga-mprejur, toţi pe baltă, cu şef cu tot, că el oricum nu se simte slăbit, şi chiar de-ar fi aşa, e de datoria lui să n-o arate.

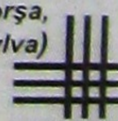
Undeva, în marginea taberei, se pune o placă pe care scrie, nu numai româneşte: "aceste obiecte au fost găsite; proprietarul se va adresa conducerii taberei, pentru a le ridica". Acolo se pun orice obiecte de valoare, ceasuri etc., pe care, evident, sute de oameni bătând acelaşi hectar de plajă, le descoperă ici şi colo.

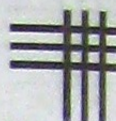
Odată, s-a făcut în tabără şi o festivitate de înaintare în grad a unora din participanţi, cel mai mult fiind Comandant Legionar. Ridicaţi astfel erau cei care-şi dovediseră vrednicia prin muncă, îndurând suferinţe, persecuţii, cu fruntea sus. Comandanţii Bunei Vestiri au fost făcuţi mai târziu, când Legiunea Arhanghelului Mihail crescuse încă şi mai mult între români. Dar, dragii mei tineri, nu vă întristaţi că n-are cine să vă mai dea aşa grade astăzi, că toate gradele înălţate de Căpitan şi-au spus deja cuvântul, iar mulţi sunt acum mucenici ai Domnului. Tot voi, cu sau fără "caş la gură", mai aveţi viitorul în faţă. Şi de muncit mai este nevoie în ţara asta, că altfel, după atâta furat, n-ar mai rămâne chiar nimic. Codreanu, lângă Ştefan, Tudor şi atâţia capi ai românilor, vă priveşte din cer. Faceţi-i mândri!

Să ne trăieşti, Căpitane, în mintea şi sufletul Românilor!

Emilian Dumitrescu-Borşa

(fiul preotului comandant legionar al Bunei Vestiri, Ion Dumitrescu-Borşa, care a fost împreună cu tatăl său în tabăra de la Carmen Sylva)

IUDAISM ŞI ANTI-IUDAISM – CONSIDERAŢII (I)

Al treilea element sau factor specific al descompunerii analizate elogios de Cioran în al său "*Tratat de descompunere*" este **materialismul.** Acesta comportă **două aspecte principale**: pe de o parte **mammonismul şi pragmatismul**, pe de alta **tot ceea ce în cadrul culturii, artei, literaturii, ştiinţei sau religiei concură la deprecierea, ridiculizarea şi batjocorirea a ceea ce reprezintă în mod normal o valoare ideală pentru noi.**

Evreul murdăreşte, clatină, insultă şi prăbuşeşte ceea ce reprezintă o valoare şi o certitudine sigură pentru arian, ***el este maestru în instalarea sentimentului de angoasă şi disperare spirituală ce conduce la abandonarea oricărei rezistenţe.*** La aceasta se reduce tactica ocultă evreiască şi secretul succesului lor. **Incapacitatea noastră de a le înţelege jocul, de a opune ofensivei lor dizolvante valorile noastre fondatoare, specifice, solare, luminoase, generoase, ar trebui să ne dea de gândit.**

Mammonismul constă în divinizarea banului, a bogăţiei materiale, în transformarea sacrului în profan, a templului, sinagogii sau bisericii într-o bancă, crâşmă sau bordel lucrativ. Un ierarh specialist în marketing, "ştiinţă" prin excelenţă evreiască, precum actualul patron al BOR, este mai curând un rabin în sutană ecumenică, nu ierarh creştin. Grija lui nu este "păstorirea" turmei, în sensul împlinirii ("precum în cer, aşa şi pe pământ") a fiecărui credincios în parte, a tuturora la un loc. Dimpotrivă. Totul se petrece ca şi cum grija principală a acestor ierarhi creştini rabinizaţi şi masonizaţi ar fi abrutizarea credincioşilor, transformarea lor într-o turmă.

"Dumnezeul tău" - spune Tora evreiască – "vrea să fi bogat! Vei împrumuta cu bani toate neamurile pământului, dar tu nu te vei îndatora niciodată". Pretutindeni în istorie întâlnim această caracteristică evreiască. De peste 2000 de ani, nu a existat război, răscoală, rebeliune sau revoluţie care să nu fie finanţată discret de evrei, care să nu aibă în spatele ei o bună duzină de specialişti în finanţe, în fiecare din taberele respective. Aşa se face că evreul Soros din zilele noastre a fost unul din artizanii prăbuşirii financiare a comunismului, în vreme ce Iacob Schiff, Armand Hammer şi alţii, de acelaşi neam, au fost financiarii din spatele revoluţiei bolşevice. Lucruri asemănătoare putem spune despre Rokfeler, Rotschild, Wartburg, Morgan şi alţi mammonişti, dintre care nici unul nu este chinez, toţi "belgieni adevăraţi", ca în bancul cu valonii şi flamanzii, pe care învăţătorul a vrut să-i separe: valonii în stânga, flamanzii în dreapta... Iţic însă, precoce încă din clasa întâi, a pus problema fundamentală: "*Dar noi, belgienii adevăraţi, unde ne ducem?*".

Banul, arta evreiască de a-l stimula pe creştin să cheltuiască peste măsură pentru lucruri inutile şi dăunătoare este cauza principală a materialismului modern, a dispariţiei ţărănimii, meşteşugarilor, a clasei de mijloc, a prăbuşirii puternicelor imperii de altădată, a dictaturii financiare din zilele noastre, a economiei apatrido-globalizante şi a prăbuşirii tehnologice către care se îndreaptă lumea contemporană. **Fără excepţie aproape, în dosul glorificării spiritului capitalist, în ideea însăşi de preot-ierarh întreprinzător şi om de afaceri, în ideologia umanitară şi pacifistă a materialismului practic distingem ceva tipic evreiesc, pe care îl numim mammonism.** Pe bună dreptate auzim uneori că Statele Unite sunt structurate la modul exclusiv evreiesc, că spiritul american nu este nimic altceva decât talmudism rafinat dres cu frişcă şi cireaşă clonată peste, că **toboşarii şi propagatorii aşa-numitului "spirit modern" sunt în general evrei**, că relaţiile nemărturisite dintre anglo-americani şi francmasonerie, sub bagheta dirijorală evreiască, reprezintă cheia de boltă a istoriei Occidentului de după Oliver Cromwell.

Să nu-l uităm pe Marx, după care istoria întreagă se reduce la o problemă de bani şi de determinism economic, orice ideal şi orice spiritualitate fiind astfel o structură lipsită de orice conţinut. Având în vedere ca Rusia ţaristă a trecut cu atâta uşurinţă de la Evanghelia creştină la ideologia

sovietică, încarnată de câteva sute de mii de evrei, în frunte cu Lenin, este greu de spus că Marx s-a înşelat în totalitate.

Manifestările cele mai diverse ale spiritului evreiesc în cadrul culturii moderne se caracterizează printr-o mereu aceeaşi degradare materialistă, o reducţie de la superior la inferior şi revolta victorioasă finală a acestuia contra primului.

Cercetătorul atent descoperă cu oarecare surprindere că întreprinderile cultural-scriitoriceşti, plastice sau muzicale ce ignoră sau chiar batjocoresc valori ca pudoarea, puritatea, munca cinstită, seriozitatea, sunt pretutindeni şi aproape fără excepţie operă evreiască. Nume precum Heine, Borne, Nordau, Freud, Bergson, Lombroso, Reinach, Durkheim sau Zamenhof sunt elocvente în acest sens. Mai puţin cunoscut, ultimul are meritul de a fi inventat "limba internaţională" esperanto, tentativă evreiască de nivelare lingvistică a popoarelor lumii. Interacţiunea ce există între limbaj şi gândire arată limpede obiectivul urmărit de Zamenhof. De ce n-o fi încercat, acest Zamenhof, mai întâi pe animale, metoda lui esperanistă? Nu cumva am ajuns mai cooperanţi decât stimaţii boi ce behăie totuşi în drum spre abator?

La jumătatea sec. al XIX-lea Richard Wagner denunţa pericolul evreiesc în muzică. După un secol şi jumătate de la avertismentul wagnerian, putem face un bilanţ provizoriu: de la stilul siropos şi ironic al operei comice lansată de evrei precum Offenbach sau Sullivan, s-a trecut la muzica atonală a lui Schoenberg, apoi la cea ritmică şi orgiacă a lui Stravinsky, pentru a se ajunge la muzica sincopată a negrilor americani ce a introdus elementul dizolvant şi barbar ce a condus, între altele, la manele. Să fie o întâmplare că principalii compozitori şi muzicieni de jazz şi rock sunt membrii ai aceluiaşi trib abrahamic? Eu nu cred nici în Iehova, dar în întâmplări!

Cine sunt autorii care au făcut din senzaţie, din libido şi complicaţiile acestora, factorul predominant al literaturii, teatrului şi al filmelor? ***Cine sunt cei care propagă ura faţă de orice tradiţie, morbiditatea şi instinctele bestiale prin intermediul televiziunii ce pătrunde pretutindeni?*** **Focul acestor întreprinderi subversive este concentrat pe certitudinile morale tradiţionale, a căror dispariţie semnifică victoria spiritului iudaic contra celui european.**

Aceeaşi tendinţă dizolvantă este prezentă în domenii din cele mai diverse, aparent neaşteptate, precum sportul sau medicina. Cine poate contesta devierea vulgar-materialistă a acestora într-un sens morbid cu valoare de amprentă? Poate oare cineva să susţină că această amprentă stilistică nu este iudaică? Cum se face că medicina şi farmacia s-au specializat pe sex, că industria medicalo-farmaceutică sexistă este mai rentabilă decât sufocanta şi standardizata "artă" cinematografică de la Hollywood?

De un secol şi mai bine, cultura şi civilizaţia mondială au fost încorsetate într-o cămaşă de forţă evreiască de neimaginat pentru generaţiile anterioare.

Gobineau, Chamberlain sau Rosenberg uşurinţa cu care de la un rasism mai mult sau mai puţin conform tradiţiei trec la exaltarea lumii moderne a tehnologiei şi ştiinţei experimentale care, oricât ar fi de "europene", de vreme ce sunt fondate pe ideea de calcul, număr, indigenţă abstractă, pot fi - şi au fost - considerate încarnări ale spiritului evreiesc, care vor provoca într-o zi prăbuşirea finală a actualei civilizaţii de pe planeta Pământ.

Pe terenul socio-economic şi din perspectiva unică a capitalismului şi a comunismului, anti-iudaismul dispune de multe şi puternice argumente, ce au rezistat şi rezistă încă oricărei critici. Despre acestea vom vorbi ceva mai încolo.

Cât priveşte însă arta, gândirea, literatura, presa, teatrul, cinematografia, sportul, majoritatea contribuţiilor evreieşti au un nedisimulat caracter dizolvant, o evidentă tendinţă de a murdări şi înjosi tot ceea ce europeanul consideră nobil, măreţ şi înălţător. Eforturile culturii şi artei evreieşti de a încuraja, stimula şi exacerba tendinţele obscure instinctive din om, poftele de orice fel, în primul rând destrăbălarea morală şi sexuală, sunt atât de evidente, încât în loc să fie contestate şi înfierate, ne-am obişnuit să le considerăm mai mult sau mai puţin "normale".

Oricât ar fi ele de evidente aceste lucruri, chestiunea caracterului lor premeditat şi concertat, a factorului intenţional-deliberat constituie o problemă, un punct vulnerabil în cadrul mişcării de idei anti-iudaice.

Majoritatea teoreticienilor anti-iudaismului şi antisionismului încearcă să demonstreze existenţa unei conspiraţii evreieşti ce vizează promovarea ocultă a unui plan de distrugere spirituală a popoarelor non-evreieşti, premisă a realizării promisiunilor biblice de dominaţie mondială ale unui Dumnezeu ce poate părea sărit de pe fix. Trebuie să admitem însă şi posibilitatea ca evreii să poarte răul cu ei, aşa cum apa poartă inundaţia şi focul, incendiul. Soluţia de pe urmă ar putea fi mai probabilă decât prima.

Dacă examinăm însă efectele iudaismului din ultimul secol, vom fi tentaţi să admitem ca probabilă, chiar şi numai ca ipoteză de lucru, existenţa unei conspiraţii evreieşti. Totul s-a petrecut şi pare să se petreacă ca şi cum o astfel de conspiraţie se ascunde în spatele tuturor evenimentelor importante din planul istoric, oricât ar fi acestea de diferite ca problematică, de dispersate în timp şi spaţiu.

Dacă însă avem în vedere tot ceea ce poate fi considerat ca negativ, ca un declin în raport cu idealurile unei spiritualităţi şi ale unei civilizaţii de tip european, tabloul ce se deschide va fi mult mai complex şi mai nuanţat. ***Vom spune atunci că elementul evreiesc a jucat un rol important în istorie, rol însă ce s-a subordonat permanent unui plan mai vast şi în raport cu care el nu a fost decât un instrument.***

Acest rol va apărea ca incontestabil cercetătorului ce va înţelege natura relaţiilor intime dintre iudaism, diversitatea confesiunilor şi sectelor creştine, economia şi finanţele capitalismului, încrengătura nenumăratelor secte, obedienţe şi loji masonice subordonate ideologiei de sub sceptrul urmaşilor spirituali ai regelui Solomon.

Cu alte cuvinte, este absurd să atribuim poporului evreiesc acordul şi ataşamentul la o conspiraţie de care cei mai mulţi dintre evrei nu au habar deloc. Mulţi cercetători şi doctrinari ai problematicei iudaice au comis această eroare, parţială şi scuzabilă, de altfel. Nu putem pretinde şi nici demonstra că fiecare evreu participă conştient şi deliberat la o conspiraţie mondială ce vizează sclavia pentru popoarele non-evreieşti.

Putem însă vorbi de înclinaţia naturală evreiască de a degrada, înjosi şi distruge elementele sau valorile cu care vine în contact, înclinaţie ce a fost uneori dirijată cu metodă şi intensitate sporită pe urzeala unei vaste maşinaţiuni mondiale, ale cărei origini şi dedesubturi trebuiesc căutate dincolo de evenimentele aparente, de actorii lor de un neam sau altul.

(continuare în numărul viitor)

Teodor Usca, Oradea

ZIG ZAG PRIN BASARABIA: CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL

(continuare din pag. 4)

Dar "ghinionul" s-a ţinut scai de noi întrucât nici Crama de la Chişinău nu am putut să o vizităm. Ea era şi este accesibilă numai grupurilor organizate de minimum 30 de persoane care, însoţite de un ghid, se deplasează în interiorul ei cu ajutorul unor minicare electrice care străbat galeriile ce însumează cca. 25 – 30 Km, pe marginea lor aflându-se mii de butoaie din lemn de stejar care conţin câteva zeci de soiuri de vinuri superioare: roşii, roze sau albe, seci, demiseci sau dulcegi. Vizitatorii plătesc la intrare o taxă destul de piperată, dar în costul biletului intră şi o masă bogată, cu preparate tradiţionale moldoveneşti stropite din belşug cu vinurile preferate, pe fondul muzicii lăutăreşti cântate de un taraf de lăutari şi de solişti cunoscuţi.

Cum grupul din care făceam parte număra doar cinci persoane, neîntrunind regulile stabilite de direcţiunea cramei, am pornit spre Orhei, oraş pe care intenţionam să-l vedem în ziua următoare. Şi iată-ne, către ora prânzului, gonind pe şoseaua largă şi bine întreţinută ce face legătura Chişinău – Bălţi – Edineţ – Briceni, ajungând apoi la Cernăuţi.

Drumurile din Basarabia nu sunt deloc aglomerate: maşinile particulare sunt în număr mult mai mic decât cele de la noi; vehiculele de transport în comun şi camioanele pentru căratul mărfurilor sunt vechi, complet depăşite din punct de vedere tehnic şi moral. O caracteristică pentru toate ţările din fostul bloc sovietic: şoselele nu au la marginea lor borne kilometrice şi nici indicatoare de direcţie, nici măcar la bifurcaţii, şi nici specificarea nr. de kilometri până la localitatea unde doreşti să ajungi: un „secret" de ordin strategic, ca să nu afle „eventualul duşman" distanţa şi timpul de parcurgere. Zâmbesc, căci în 1944 soldaţii ruşi, cu pătura rulată în jurul gâtului, întrebau cu nonşalanţă pe bucureşteni: în ce direcţie este Berlinul şi când pot ajunge acolo: după o zi, două, sau o săptămână…

Orheiul se află la numai 46 Km de Chişinău şi, după mai puţin de o oră de mers, eram în centrul lui care se confundă cu şoseaua naţională, străzile adiacente având case modeste.

Este reşedinţa judeţului cu acelaşi nume şi are, conform statisticilor, 38.000 de locuitori.

În mijlocul oraşului se află Catedrala Sf. Dumitru (1632), ctitorie a domnitorului Vasile Lupu; alături de ea se află statuia lui Vasile Lupu (1634 – 1653), pe al cărei soclu scrie: *„Cel ce-şi vicleneşte moşia şi neamul e mai rău decât ucigaşii de părinţi."*

Orheiul mai are două biserici, mai mici însă, Sf. Ierarh Nicolae (1793) şi Sfânta Născătoare de Dumnezeu (1903).

În anul 1484 Ştefan cel Mare a ridicat o cetate de piatră, cu turnuri de apărare, care nu a dăinuit însă mult, deoarece în 1499 cetatea a fost distrusă de turci şi tătari.

Oraşul este actualmente pur românesc, pretutindeni am auzit vorbindu-se numai în limba strămoşească. M-au impresionat în mod plăcut cca. 50–60 de fetiţe din clasa I, toate îmbrăcate la fel, cu uniforme pepit, cu fundiţă la gât şi alte două fundiţe prinse în păr, copie la indigo, de la înălţime până la aspect. Încolonate, ele s-au îndreptat spre cofetăria „Pinochio" pe care au „invadat-o", sub

supravegherea tinerelor învăţătoare în jurul vârstei de 25 de ani, toate încălţate în pantofi negri de lac.

Fiind ora prânzului, am intrat într-un mic restaurant, aflat lângă cofetăria „Pinochio", ce funcţiona pe principiul autoservirii, adică „împinge tava", cu un nume aparte: „Bon – apetit"! Unitatea, tip bistrou, oferă cca. 10–12 feluri de mâncare gătită, cu un atrăgător aspect. Dar şi aici reminiscenţele comerţului socialist se văd din plin: deşi unitatea nu este niciodată aglomerată, serveau două persoane în loc de una; în comerţul comunist nu se punea niciodată accentul pe productivitatea muncii, cum e firesc, ci pe concepţia politică de a nu exista şomaj. În fostele magazine moscovite, bunăoară, într-o mică bombonerie sau magazin de pantofi lucrau minimum 4–5 vânzători, cu salarii mici, întrucât salariul real al unui angajat era de fapt împărţit altor două-trei persoane cu aceleaşi atribuţii.

Revenind în centru, la Catedrala Sf. Dumitru, am văzut, pe o distanţă de 10-15 m, trei vânzători ambulanţi care vindeau seminţe. O doamnă cochetă, cu manichiură, avea la vânzare o gamă mai „diversificată" de mărfuri: pe o măsuţă portabilă, în afara săculeţului cu seminţe de floarea-soarelui, mai avea câteva borcane mici de sticlă unde se aflau bomboane vrac (!!), lame de gumă de mestecat, covrigei, figurine de zahăr, un cleşte şi mici bucăţele de hârtie pentru împachetarea bomboanelor şi a dulciurilor - mărfuri de odinioară, ca pe timpul bunicilor, anacronice, într-un fel; toate la un loc cred că valorau cel mult 150.000 lei vechi. Am întrebat-o pe distinsa doamnă dacă sunt solicitate mărfurile ieftine expuse şi mi-a spus că speră să le vândă întrucât începuse şcoala: elevii nu au bani şi tocmai de aceea vinde bomboane cu bucata, întrucât batoanele de ciocolată s-ar vinde mai greu. Un răspuns sincer, dezarmant însă, care te duce la meditare.

Aflând din discuţie că suntem din Bucureşti, doamna ne-a spus că în afara catedralei şi a celor două biserici amintite, nu mai avem ce vedea în Orhei, dar dacă ne încumetam să mergem cale de cca. 20 de km pe un drum lateral, ajungem la Orheiul Vechi. Ne-a spus că aici sunt vestigii din paleolitic, urme ale civilizaţiei getice din perioada Hoardei de Aur (sec. XIV), un muzeu cu un inventar bogat de arme, monede, obiecte de uz casnic, podoabe, toate datând din secolele XV-XVI (oraşul medieval a fost fortificat în sec. XIV-XVI), două fundaţii de biserici ortodoxe şi o biserică mică de cca. un secol, în vârful dealului, unde uneori slujeşte un călugăr; ne-a mai spus că în dealurile care înconjoară Orheiul Vechi se aflau odinioară săpate şi băi, unele dintre ele fiind destul de bine conservate, şi ne-a sugerat să înnoptăm în acest sat care are hotel şi restaurant.

(continuare în numărul viitor)

***

SCRISOARE CĂTRE CREŞTINI

(continuare din pag. 6)

Gândiţi-vă puţin: totul se realizează pas cu pas. S-a început prin introducerea CNP-ului în buletine. Explicaţia oficială a fost că autorităţile trebuie să îi aibă în evidenţă pe cei care muncesc, pe contribuabili, la bănci, la circa financiară etc.; *dar copiii, pensionarii, călugării din vârful muntelui, de ce trebuie să aibă şi ei înscris CNP-ul în buletin, dacă ei nu sunt contribuabili? De ce nu li se dă un CNP copiilor la majorat, de exemplu?*

Pentru că masoneria prin slugile lor credincioase vrea controlul absolut al fiecărei fiinţe umane!

A venit vremea când nu mai putem tăcea. **Guvernul nostru iresponsabil a deschis cutia Pandorei prin microciparea paşapoartelor şi apoi a tuturor actelor de identitate fără să întrebe, în aroganţa sa, pe cetăţenii acestei ţări care l-au investit pentru a le reprezenta interesele lor, şi nu pe cele ale mafiei economice şi ale iudeo-masoneriei, fără să-i întrebe, deci, dacă aceştia sunt de acord cu cipurile care să le controleze viaţa, cu noul dosar de securitate electronic.**

Este într-adevăr vremea trudei şi a mucenicie. Plâng strămoşii noştri în ceruri şi sfinţii din icoane când văd atâta nepăsare faţă de sacrificiul lor, făcut pentru ţara asta! **Pentru ce au mai murit eroii şi martirii noştri? Pentru ce au făcut România Mare?** ***Pentru ca masoneria să o distrugă?*** *Pentru ca oricare din lichelele astea să fure de 20 de ani încoace din avuţia naţională, spunându-ne că e perioadă de tranziţie, după care ne microcipează, spunându-ne că e perioadă de criză?* ***Asta era "luminiţa de la capătul tunelului", criza?***

Unde este conştiinţa noastră, dragostea pentru Iisus, curajul nostru? Se trage din nou cu mitraliera în obrazul lui Hristos, dar de data aceasta perfid, cu amortizor! Se clatină din nou aşezarea creştinătăţii! Ce caută masoneria în sfânta noastră Biserică ortodoxă? Cine poate sluji şi lui Dumnezeu şi satanei deodată? Dacă nu vom da imediat o jertfă de sânge şi de martiriu, ţara asta va dispărea cu totul de pe faţa pământului, iar naţia noastră se va dizolva. "Ţelul final nu este viaţa, ci Învierea. Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toţi morţii şi cu toţi regii şi împăraţii lor, având fiecare neam locul său înaintea lui Dumnezeu. Acest moment final, învierea din morţi, este ţelul cel mai înalt şi mai sublim către care se poate înălţa un neam. Nouă, românilor, ca orişicărui neam din lume, Dumnezeu ne-a sădit o misiune…Neamul nostru n-a dezarmat şi n-a dezertat de la misiune, oricât de grea şi de lungă i-a fost calea Golgotei lui. Şi acum ni se ridică în faţă obstacole înalte ca munţii. Fi-vom noi oare, generaţia debilă şi laşă care să lăsăm din mâinile noastre, sub presiunea ameninţărilor, linia destinului românesc şi să părăsim misiunea noastră ca neam în lume?"

Nu lăsaţi lumina de la icoană să se stingă! ***Vreţi să fiţi cu toţii o turmă dirijată?*** **Nu alegeţi calea celor mulţi. Nu sunteţi singuri. La ora actuală sunt demonstraţii săptămânale în toată Europa împotriva măsurilor poliţieneşti care se implementează perfid, pe ascuns în UE!** Nu vă ruşinaţi de Hristos, căci şi El se va ruşina de voi în faţa Tatălui Ceresc. **Noi facem doar politica lui Hristos!** Noi vrem o nouă ordine mondială cu Hristos, nu fără Hristos! Noi vrem Uniunea Europeană doar după încreştinarea profundă, şi nu formală, a tuturor popoarelor Europei, aşa cum spunea părintele Stăniloaie. Nu vrem o Uniune Europeană desacralizată, pentru că **acolo unde nu există Dumnezeu, vor exista numai dezastre! Faceţi-vă datoria faţă de ţara lăsată de Dumnezeu vouă, faceţi-vă datoria faţă de Hristos!** Părintele Iustin Pârvu a spus: *"Luptaţi până la capăt! Nu vă temeţi! Aşa cum a început creştinismul, aşa va şi sfârşi: în dureri şi în suferinţă. Pecetluiţi creştinismul cu mucenicia voastră!"*

ALTE LĂTRĂTURI LA ADEVĂR

În urmă cu patru–cinci luni, un fapt petrecut la Bucureşti a fost mult mediatizat atât în Europa cât şi în Statele Unite: profitând de lipsa paznicilor de la Cimitirul Evreiesc, aflat pe Şos. Giurgiului, nişte necunoscuţi au vandalizat cca. 100 de morminte, unele fiind chiar remarcabile opere de artă, deşi este ştiut de oricine că profanarea locurilor de veci este aspru pedepsită de legislaţia ţării. În numai câteva ore de la descoperirea actelor reprobabile, dar nu şi a acelora care au comis aceste fapte, **dl. Aurel Vainer, preşedintele Comunităţii Evreieşti, într-o declaraţie care ulterior a depăşit graniţele ţării, a acuzat autorităţile pentru lipsa lor de vigilenţă şi, ceea ce este mai rău şi de neînţeles, că *sentimentul antisemit în rândul maselor este din ce în ce mai puternic, una dintre cauze fiind existenţa tot mai numeroasă a grupărilor de extremă dreapta, naţionaliste şi şovine, care sunt, după părerea sa, un pericol real la adresa democraţiei.*** A fost însă o chestie de scurt timp până când au fost prinşi făptaşii, cca. douăzeci de minori de la o şcoală din apropiere, care s-au dovedit, **în urma cercetărilor, că nu fac parte din nici o organizaţie extremistă, şi ca atare, actele de distrugere din Cimitirul Evreiesc le aparţin în totalitate**, la baza lor aflându-se atât teribilismul lor infantil, cât mai ales cantităţile de alcool consumate. Deci afirmaţiile lui Aurel Vainer nu sunt fondate şi ***cum rămâne atunci cu anatema că poporul nostru "este din ce în ce mai antisemit"?***

Dar profanarea cimitirelor nu a vizat numai pe cele ale Comunităţii Evreieşti. Ziarele au relatat că asemenea stări anormale s-au întâmplat şi la cimitirul catolic din Arad, la cimitirul maghiar din Topliţa, precum şi la Bucureşti, la cimitirul Reînvierea, unde printre alte morminte mutilate de cei fără frică de Dumnezeu, se aflau şi cele ale familiei Zelea-Codreanu (revista noastră a prezentat fotografiile cu crucile puse la pământ şi deteriorate), dar în ultimele cazuri nimeni nu a făcut nici o declaraţie acuzatoare la adresa făptaşilor care, odată prinşi, s-au dovedit a fi boschetari, persoane fără căpătâi, beţivani fără locuinţe sau, în mai puţine cazuri, satanişti, care au trebuit să răspundă pentru faptele lor necugetate care au indignat pe toţi oamenii, indiferent de credinţa lor. Ani de zile cimitirele nu au avut paznici de noapte, la multe nici de zi, ceea ce a dus la săvârşirea acestor acte demenţiale şi antisociale. Numărul infractorilor certaţi cu canoanele creştine a continuat să crească, fapt ce a dus în final la asigurarea pazei non-stop în toate cimitirele bucureştene, precum şi în cele mai mari din provincie. Vorbind de cei care s-au aciuit în cimitire, ieşind din sfera normalului, gândul mă duce la cântecul din folclorul orăşenesc din perioada interbelică, "celebru", într-un fel, "te-am zărit printre morminte", cântat pe un ton macabru de Oana Siminică!

Locuiesc în apropierea intersecţiei Şos. Ştefan cel Mare - Calea Dorobanţilor, unde, într-un mic părculeţ din faţa blocului "Perla", în urmă cu un an, a fost amplasat un bust din bronz care îl reprezintă pe fostul ambasador al Turciei în Romania între anii 1932-1943, ambasador care a avut o contribuţie majoră la excelentele relaţii dintre ţara noastră şi ţara sa în anii grei ai războiului. Ei bine, acest minuscul monument al recunoştinţei a fost de nenumărate ori deteriorat: i s-au dat jos literele de bronz de pe soclu, s-au pus iar la loc, iar au fost montate şi iar azvârlite jos şi în locul lor s-a scris cu vopsea neagră "*Ştefan cel Mare şi Sfânt*", "*Războieni*", "*Podul Înalt*" şi alte câteva nume de localităţi unde au avut loc lupte crâncene între români şi turci. **Nimeni însă de la Ambasada Turcă nu a acuzat poporul român de sentimente antiturceşti. Şi nu a făcut-o nici în urmă cu trei–patru ani când modestele pietre funerare de la cimitirul turcesc din Mangalia au fost dărâmate noaptea** (tot de boschetari care, odată prinşi, au primit din partea organelor juridice ceea ce meritau).

Acuzele de antisemitism aduse poporului român nu sunt de azi, ieri sau alaltăieri. Promotorul degetului arătat permanent către poporul român a fost defunctul rabin Moses Rosen, mereu prezent cu fel de fel de reclamaţii, unele chiar hilare, în audienţele cerute fostului conducător comunist Nicolae Ceauşescu. Mereu ieşea învingător, chit că nu era criticat doar de naţionalişti, ci şi - conform arhivelor securităţii - de către numeroşi oameni de cultură evrei sau români, convinşi de faptul că Moses Rosen îşi construia un cult al personalităţii.

Atacul principal al lui Moses Rosen era îndreptat către unele din cele mai înalte vârfuri ale intelectualităţii româneşti, criteriul fiind unul singur: poziţia acestora faţă de evrei.

Pe "lista neagră" figura la loc de frunte Mihail Eminescu, fapt ce a făcut ca volumul IX al operelor lui, deşi editat, să nu fie pus în circulaţie decât în anul 1991. Tot el a interzis difuzarea revistei de 16 file "Mihai Eminescu", scoasă în 1981 în ţară de către Iosif C-tin Drăgan (aflat atunci în Italia), pentru faptul că publicaţia cu un tiraj mic şi confidenţial avea un conţinut "calomniator" la adresa populaţiei evreieşti din România.

Exemple de "antisemiţi" în viziunea lui Moses Rosen aş mai putea da; nu o fac însă, din lipsa de spaţiu, dar spre lauda lor voi releifa numele câtorva persoane dintre cele mai cunoscute care au luat atitudini făţişe împotriva şefului Comunităţii Evreieşti din timpul lui Ceauşescu. Este vorba de scriitorul evreu Zigu Ornea care a spus că "***evreii din România nu agreează atitudinea şef rabinului pentru că nu are ca rezultat decât izbucnirea unui puternic val de antisemitism în ţară***". Nicolae Manolescu a spus şi el că este "*furios din cauza papei ăsta care începe sa facă terorism cultural*", iar scriitorul Augustin Buzura a afirmat ironic că "***până la urmă va trebui să punem de acord toată literatura clasică şi străveche cu părerile rabinului***".

După revoluţia din decembrie '89, la 1 iulie '91, rabinul Moses Rosen a oficiat o comemorare a patru sute de mii de evrei ca victime ale holocaustului, cifră aberantă menţionată pentru prima dată, ce i-a îngrozit pe români. Fireşte, rabinul a fost întrebat de ce această cifră pare mult exagerată. Răspunsul a fost: "*din 1941 până-n 1991 nimeni nu a îndrăznit, întrucât aşa de mulţi evrei au fost terorizaţi* (n. n.: !?), *încât nici măcar nu îndrăzneau să verse lacrimi pentru morţii lor*" (n. n.: !?). Zece zile mai târziu senatul SUA condamna "resurecţia antisemitismului şi a intoleranţei etnice din România".

Şi dacă vorbim de "îndrăzneală", nici pe foştii preşedinţi ai ţării, Ion Iliescu şi Emil Constantinescu, şi nici pe Traian Băsescu, aflaţi în vizite în Statele Unite, trecând pragul Muzeului Holocaustului din New York (era să scriu din Ierusalim), nu i-a deranjat faptul că şi aici se specifică, la intrare, că 400.000 de evrei au pierit în România. **În România Mare trăiau, până în 1940, 700.000 de evrei, din ei cca. 500.000 au emigrat în Israel după 1948, au mai rămas deci 200.000 - *dar din care 400.000 au fost exterminaţi în timpul războiului!!*** Încurcată socoteală; la baza ei stă exagerarea cu premeditare a numărului victimelor - care au existat, desigur, nimeni nu contestă, dar nu există documente evidente care să susţină această cifră: mă refer la listele cu persoanele decedate în detenţie şi lagăre.

Într-o revistă de limba română intitulată "*Minimum*", care apare la Tel Aviv, am găsit în cca. 7-8 numere fel de fel de articole de toate genurile care, prin conţinutul lor, batjocoresc mari personalităţi româneşti care ne reprezintă.

Bunăoară, **în nr. 254, mai 2008**, pag. 62-66 sunt rezervate filosofului român **Constantin Noica**. În acest amplu articol, intitulat "Sfânta tinereţe legionară", autorul Laszlo Alexandru încearcă să facă praf cartea lui Sorin Lavric intitulată " Noica şi Mişcarea Legionară". Fireşte, lucrarea tânărului autor are destul de multe lipsuri, pe care nu le voi releifa întrucât nu mi-am propus să fac o recenzie asupra acestei cărţi, dar încearcă să o facă "criticul" Laszlo Alexandru care îşi începe rechizitorul cu fraza: "*cu o ritmicitate imposibil de explicat în lipsa unui proiect deliberat* (**n. n.: !?**), *numele lui Constantin Noica revine în discuţia culturală*". Apoi se arată că "*ideile sale sunt departe de a fi cucerit sufragiile marelui public: în acest sens, dacă se face o mică experienţă să se oprească un intelectual umanist* (**!**) *şi dacă îl rugăm să precizeze trei concepte fundamentale care l-au îmbogăţit spiritual după ce l-a studiat pe sihastrul de la Păltiniş, va răspunde invariabil cu <<mda>>, <<hmm>> şi <<păi>>... Iar cât priveşte urmele lăsate la trecerea sa efectivă prin lume, e jale mare! Etapele lui biografice mai importante au fost marcate de compromis, ambiguitate sau trădare*". Cu alte cuvinte, Constantin Noica a fost un "neica nimeni" în cultura română! El, care a spus în câteva rânduri că filosoful contemporan trebuie să aibă o solidă cultură, că nu se poate numi filosof dacă nu a citit pe Platon sau Kant în original! Şi cei care "eventual" i-au citit lucrările nu le poate caracteriza decât prin "mda", "hmm" şi "păi".

"Criticul" lui Constantin Noica omite să spună că activitatea de prim redactor al oficiosului Buna Vestire a încetat în 28 nov. 1940, când şi-a dat demisia în semn de protest pentru omorârea lui Nicolae Iorga. A fost arestat de regimul comunist şi este luat peste picior apoi pentru că a colaborat la ziarul "Glasul Patriei" ca "antrenor de marxism" pentru tineret. Păi ce ne facem atunci, îi scoatem din circuitul literar şi pe Radu Gyr sau Nichifor Crainic, oameni de dreapta, pentru că şi numele lor se găsesc în paginile "Glasul Patriei", ştergându-se, iarăşi cu buretele, faptul că ambii au în fişele lor biografice mulţi ani de detenţie? Dar de pe margine uşor este să dai cu nuiaua în fundul altuia.

Pe aceleaşi criterii "ştiinţifice" sunt catalogaţi de către israelieni mai toţi filosofii români, începând cu Nae Ionescu, somitatea europeană Traian Brăileanu (ministru al culturii în 1940), P.P. Negulescu (autor a 5 volume intitulate "Destinul Omenirii"), P. P. Panaitescu (director la ziarul "Cuvântul" în 1940), Rădulescu-Motru (întrucât în guvernul antonescian era directorul Academiei Române), alături de "capii listei", legionarii filosofi Mircea Eliade şi Emil Cioran.

Dar să vedem ce răspunde autorul cărţii Sorin Lavric, un răspuns memorabil: "***La câte aberaţii s-au pus până acum pe seama fenomenului legionar, orice încercare de a spune adevăruri obiective apare, prin contrast cu ele, o adevărată apologie.***"

Mai găsim **în acelaşi număr al revistei "*Minimum*"** o caracterizare a lui Cornel Dan Nicolae care este o "lepădătură" şi autor al "câtorva scrieri hitleriste printre care <<*Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii*>>" şi IAR un articol la adresa dr. N.C. Paulescu (AL CÂTELEA?), cunoscut în Israel nu ca descoperitor al insulinei, frustrat de binemeritatul premiu Nobel, ci ca autor al cărţii antisemite apărute în 1914, intitulată "*Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul şi Francmasoneria*".

În articolul "*Un medic veterinar care a făcut o oaie*" este criticat dr. Erwin Elias, medic veterinar din Beer Sheva, pentru că "*atacă hotărârea Centrului de Monitorizare şi Combatere a Antisemitismului*" din Bucureşti, condus de dr. Al. Florian şi Marco Maximilian Katz, de a solicita autorităţilor în drept schimbarea denumirii Institutului de Diabet, Nutriţie şi Boli Metabolice "N. C. Paulescu". Acţiunea Centrului este "motivată" prin faptul că, "*aşa cum ştie oricine care are o idee cât de vagă despre istoria evreimii române, dr Paulescu a fost unul dintre cei mai înverşunaţi antisemiţi şi calomniatori ai iudaismului din câţi a cunoscut ţara noastră de origine. A fost prieten cu A.C. Cuza, a condus cu acesta, în 1923, Liga Apărării Naţional Creştine din care mai târziu s-a născut Mişcarea Legionară.*" Probabil spre lauda lui, dr Erwin Elias este de acord cu cele spuse de acad. Nicolae Cajal, preşedintele Comunităţii Evreieşti din România: "*Este adevărat că Paulescu a fost un antisemit.*

dar, ca descoperitor al insulinei, nu merită o asemenea sancţiune pătimaşă. Una este atitudinea lui social-politică, alta activitatea lui ştiinţifică".

În alt număr al revistei "*Minimum*", nr. 259 din ian. 2008, aflăm la pag. 10 că Federaţia de la Bucureşti, care-l invitase pe Mircea Crişan să participe la sărbătoarea Purimului din 2008, a renunţat la idee ca urmare a faptului că într-un interviu cu ziaristul român din Germania Liviu Vălenaş, popularul comic a declarat că "***Antonescu a fost un om cumsecade pentru evrei***". Deci dacă nu este pe aceeaşi lungime de undă cu capetele din Israel, poarta e închisă: părerile proprii costă, nu?

La fel şi cu Gh. Zamfir: pentru declaraţiile sale proantonesciene şi ca autor de pamflete antisemite, după ce a fost de "n" ori în Israel, i s-a interzis intrarea. Trebuia deci să nu spună ce gândeşte, altfel "capul face, capul trage". Şi în acelaşi limbaj "elegant" din "*Minimum*" se spune: "*în ţara noastră a lăsat un miros pestilenţial în sălile unde a pus piciorul; facem apel la cititorii noştri pentru a afla care sunt, după părerea lor, cele mai eficiente dezinfectante care pot fi folosite pentru diminuarea mirosurilor cu pricina din sălile de spectacol respective*". Pe marginea acestor rânduri urât mirositoare, mă întreb de ce marele cântăreţ la nai, Gh Zamfir, în concertele sale a avut mereu sălile pline, bis-uri şi aplauze? De altfel, **în revista "*Minimum*" (nr 256-257)**, pag. 9 este rezervată în întregime anchetei revistei "***Minimum***" referitoare la "***fascismul din România care se află în vremea din urmă în plină ofensivă***" Cu litere de o şchioapă, printre cei vizaţi, alături de Ion Coja, profesor la Universitatea din Bucureşti, Paul Goma, scriitor din Paris, Sorin Lavric, autorul cărţii "C. Noica şi Mişcarea Legionară", Corvin Lupu, profesor la Universitatea din Sibiu, C.V. Tudor, preşedintele PRM, se află şi cel al lui Gh Zamfir. Mă întreb însă cum de-au scăpat vigilenţei celor din Tel Aviv revista "Cuvântul Legionar"? Nu-i însă timpul pierdut!

Număr de număr **ziarul israelian "*Viaţa noastră*" de limba română** (I Schapine, str Weizman 42, Rehovat 4623) dă anunţul "***Apel şi rugăminte adresate celor originari din România: pentru o carte în limba ebraică despre suferinţa evreilor din România 1940-1944 sunt necesare mărturii şi descrieri*** *a ce s-a întâmplat în acei ani...*" etc., etc. **Şi iată că la acel apel răspunde prompt dr. Ionel Finkelstein** din Natania, cu amintiri pe întinsul a 4 pagini apărute în nr. 256-257 din iulie-aug. 2008 (pag. 72-75). **Extrag câteva fragmente, nu le comentez: îl las pe cititor să o facă!**

"*Când am auzit prima oară că sunt jidan? După vârsta de 10 ani. În şcoala primară nu am avut niciodată cunoştinţă de asta. Odată cu intrarea în liceu, am auzit "jidane" şi, intrigat, am cerut acasă lămuriri* **(n. n.: !!)**. *Elevii creştini stăteau în băncii numai între ei. Nouă, evreilor, ne-au lăsat băncile rămase libere.*" **(n. n.: !?!)**; "*Unul dintre elevii creştini a exclamat: "se pot face mari economii la omorârea jidanilor: gloanţele costă scump, aşa că pot fi puşi unul în spatele celuilalt şi nu consumăm decât un cartuş pentru doi jidani!"; "Profesorul A.C. Cuza care conducea Liga Apărării Naţionale Creştine era grec de origine.*" **(n. n.:** pardon, stimabile, numele este albanez!); "*O femeie în vârstă, cu o cască militară pe cap* **(n. n.: !!)** *cu masca de gaze* **(n. n.: !!)**, *înarmată cu un pistol care era îndreptat ameninţător spre noi, a spus» <<Jidani spurcaţi, eu v-am văzut de pe geam...>> şi a continuat cu acest ton câteva minute bune.*" (**notă.:** şi eu am purtat masca de gaze, care făcea parte din apărarea pasivă cu care era dotată fiecare familie, iar datorită formei ei hidoase îi ziceam "bau-bau", dar nu puteam vorbi în ea nici măcar un minut, întrucât mă sufocam!); "*Ofiţerul se amuza trăgând în ţinte vii şi în mişcare. L-am văzut cum a ţintit spre un copil de 10-11 ani, gol complet şi cu un cap roşu de culoarea morcovului (?). Copilul a fost nimerit dar nu ucis pe loc, căci l-am văzut fugind spre apă, lipsindu-i o fesă.*" **(n. n.: !!??)**

Revista "***Minimum***" are o rubrică permanentă intitulată "*Nu ne place că...*", în care la **atitudine împotriva faptelor care cică ar aduce "prejudicii" poporului evreu.** Bunăoară, "*În Sibiu, strada care poartă numele scriitorului evreu Mihail Sebastian se încrucişează cu strada marelui poet Octavian Goga*"! Brrr! Probabil, ca lucrurile să ajungă pe făgaşul "normalului", ar trebui, în opinia presei de la Tel Aviv, ca numele poetului născut în comuna Răşinari, la numai 10 Km de Sibiu, să fie şters de către edilii oraşului! Marele poet, care stă alături de Mihai Eminescu şi Tudor Arghezi, a scris la începutul anilor 1920 o carte cu un puternic conţinut antisemit "*Mustul care fierbe*" şi timp de două luni, dec.1937–ian.1938 a fost şi prim ministru al ţării. Deci, cu un asemenea "dosar de cadre", el ar trebui eliminat definitiv din istoria literaturii române – în opinia evreilor - mai ales că acest lucru a fost posibil în era stalinistă, el fiind "pus la index" între 1948–1962.

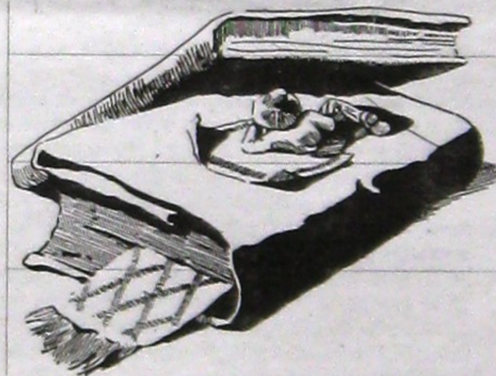
Şi tot la rubrica "*Nu ne place că...*" se află şi numele lui Teşu Solomovici. De ce? Pentru că sus-numitul a scos de curând o carte despre mareşalul Antonescu şi a publicat texte pro şi anti despre fostul conducător al ţării. Dacă toată cartea era "anti", era bine şi Teşu Solomovici nu-şi mai vedea numele în rubrică. Mai apare şi numele lui Vladimir Tismăneanu pentru "ambiguitatea" de comentator al situaţiei actuale din Orientul Apropiat...

Revistele de limba română care apar în Israel nu se găsesc la vânzare în ţara noastră. Citindu-le, oricine îşi dă seama că sentimentul antiromânesc este prezent număr de număr, dar aceşti condeieri nu-şi văd parul mare din proprii lor ochi, ci paiul mic din ochii altora, **aşa-zisul "*fenomen antisemit*" care este "*din ce în ce mai mult prezent*", în sprijinul acestei afirmaţii invocându-se argumente puerile** şi greu de controlat, străine felului de a fi al marii majorităţi a populaţiei româneşti. Anatema celor dovediţi de rău tratament aplicat populaţiei evreieşti continuă să planeze asupra întregului popor, astăzi, când vorbim de reconcilieri, de libertatea presei, de dreptul de a călători chiar şi fără paşaport! Mă întreb şi eu, plagiindu-l pe Nicolae Iorga : "***De ce atâta ură?***" **Lătrăturilor la adevăr trebuie să li se răspundă:** se ştie că "*somnul raţiunii naşte monştri*", ca şi cuvintele lui Beaumarchais de acum 200 de ani: "***Calomniaţi, calomniaţi, ceva tot va rămâne***". **Replica se impune, este absolut necesară!**

E. Ghiocel

N. RED.: În nr. din aug. 2008 am publicat art. "*Lătrături la adevăr*", iar în numărul acesta, sub titlul "***Alte** lătrături la adevăr*", prezentăm noi denaturări ale adevărului de către presa evreiască şi noi atacuri nedrepte la adresa Românilor.

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei.

Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IANUARIE: "*Mişcarea Legionară este adepta dictaturii?*" a fost dat de Valeriu Bucerzan, 27 de ani, din Târgovişte, care a câştigat cartea "*Adevărul în procesul Căpitanului*".

Mişcarea Legionară nu a fost niciodată - şi nu este - adepta dictaturii!

Dovada cea mai elocventă în acest sens o constituie însăşi **doctrina legionară** formulată de Fondator: "*Sunt contra democraţiei. După cum* ***sunt şi contra dictaturii.***" **(Corneliu Zelea-Codreanu** – "Circulări şi manifeste", 30 nov. 1937)

"***Mişcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior de conştiinţă a Naţiunii Române.*** *Când acest proces va cuprinde pe majoritatea Românilor, şi se va desăvârşi, biruinţa va veni atunci automat, fără comploturi şi fără lovituri de stat. Biruinţa pe care noi o aşteptăm în modul acesta, este atât de mare, atât de luminoasă, încât niciodată nu vom admite ca ea să fie înlocuită cu o biruinţă ieftină şi trecătoare, născută din complot sau lovitură de stat.*" (Corneliu Zelea-Codreanu – "Circulări şi manifeste", 26 febr. 1937); "***Noi nu voim să întrebuinţăm forţa.*** *Nu voim să întrebuinţăm violenţa. Ne este suficientă experienţa din trecut, când fără voia noastră am fost atraşi pe calea violenţei. (...) Lovitură de Stat nu voim să dăm. Prin esenţa însăşi a concepţiei noastre noi suntem contra acestui sistem.*" (Circulara din 22 febr. 1938). **Căpitanul a preferat chiar să meargă la închisoare decât să se asocieze dictaturii instituite de Carol al II-lea!**

Pe de altă parte, Mişcarea Legionară nu este **nici adepta democraţiei** pentru că aceasta **sfărâmă unitatea neamului românesc în partide**, împărţindu-l şi învrăjbindu-l, pentru că democraţia este **incapabilă de continuitate în efort**, un partid anulând planurile şi eforturile celuilalt, întrucât un partid guvernează câţiva ani şi este incapabil de a realiza un plan de lungă durată, pentru că democraţia este **în slujba marii finanţe – din cauza sistemului costisitor şi a concurenţei** între diferitele grupări cere să fie alimentată cu bani mulţi, ajungând, ca o consecinţă firească, să fie **sluga marii finanţe internaţionale evreieşti** care o subjugă, plătind-o, pentru că în democraţie **omul politic trăieşte sub permanenta ameninţare a numărului, a mulţimii şi a agentului electoral** şi, în sfârşit, pentru că **un partid nu ia măsuri împotriva partizanilor lui de frică să nu-l piardă**, şi nici împotriva adversarilor, pentru ca aceştia să nu-i demaşte propriile incorectitudini şi afaceri. În sfârşit, democraţia masonică, printr-o neasemuită perfidie, se pretinde apostol al păcii pe pământ şi proclamă războiul dintre oameni şi Dumnezeu. În realitate, în democraţie individul nu are nici un drept, căci unde este libertatea întrunirilor, ***unde este libertatea conştiinţei?*** *(a se vedea interzicerea negării holocaustului, de exemplu)* **În realitate, în democraţie omul şi-a toate pierdut drepturile, dar nu în favoarea colectivităţii naţionale, ci în folosul unei caste politico-financiare de bancheri şi agenţi electorali.**

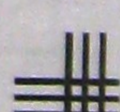
Mişcarea Legionară a fost şi este pentru formarea unei **elite naţionale româneşti**, bazate exclusiv pe **merite personale:** creativitate, onoare, cinste, muncă, vitejie, sacrificiu personal în slujba Neamului Românesc, şi pentru o **conducere autoritară, naţionalistă şi creştină.**

ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: Care sunt liniile directoare ale Frăţiei de Cruce?

PREMIU: "*Ţara, Legiunea, Căpitanul – "Mişcarea Legionară în documente de istorie orală*".

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile **RODIPET** din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 2425471**

ABONAMENTE PENTRU ANUL 2009:

Preţul unui abonament este de:
- **50** RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie);
- **70** RON pentru **Europa**;
- **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

NOTĂ SPECIALĂ: Rugăm abonaţii să ne semnaleze dacă nu primesc revista (chiar din luna următoare celei în care nu au primit-o), întrucât au existat anul acesta câteva cazuri în care revista nu a ajuns la destinatar (exclusiv din vina Poştei).

Paul Istrătescu – Deva: Evident că pozele de la Poşta Redacţiei nu pot avea legătură cu conţinutul acesteia care este foarte variat; pur şi simplu, folosim spaţiul color şi inserăm o fotografie de anotimp sau o imagine creştină - orice e frumos şi sugestiv.

Sorin Mitrici – Arad: Nu cunosc faptul că Voltaire s-ar fi convertit la creştinism spre sfârşitul vieţii: a fost deist (deismul, o orientare filosofico-religioasă din sec. XVII-XVIII, care recunoştea existenţa lui Dumnezeu numai ca o cauză primară, impersonală a lumii - probabil de aici provine confuzia dvs. – dar nega ideea întruchipării lui Dumnezeu într-o persoană şi teza intervenţiei acestuia în viaţa naturii şi a societăţii); deistul crede în existenţa unei fiinţe supreme, dar neagă religiile, bazându-şi credinţa numai pe lumina primită de la natură, trecută prin filtrul raţiunii – de altfel, teza francmasonilor. Voltaire a practicat criticismul în fiecare formă a religiei instituţionale.

Adrian Bârzoi – Timişoara: Vă mulţumim pentru completările despre Mussolini: sub conducerea lui, Italia a devenit, dintr-o ţară "de mâna a doua sau poate chiar a treia", o putere mondială, o ţară industrializată, remarcabilă din punct de vedere al industriei aeronavale, de automobile şi de utilaje agricole, având, totodată, o agricultură performantă, ocupând locul doi în lume în privinţa producţiei de legume, struguri şi vin; mlaştinile imense din Valea Padului au fost asanate şi redate agriculturii; tot Mussolini a pus bazele infrastructurii moderne de azi (drumuri) şi s-a remarcat prin distrugerea mafiei siciliene.

Radu Cruţu – Bucureşti: Aşa cum veţi vedea, nu sunteţi singurul care ne scrie în această problemă. Din nefericire, prea mulţi gândesc ca dvs.: nu s-au angrenat în manifestaţia împotriva introducerii actelor biometrice nefiind siguri dacă "vine lume multă" sau nu. Ca şi cum pentru a-ţi exprima părerea ai nevoie să te aprobe şi X sau Y, vecinul, jandarmul etc., cât mai mulţi! Şi apoi, de ce sunteţi atât de îngrozit că în asemenea ocazii "se fac poze", că sunteţi filmat? Conform Constituţiei şi legilor actuale sunteţi liber să vă exprimaţi public părerea, puteţi protesta împotriva abuzurilor autorităţilor!! Nu-i vorbă, alţii au motivat şi mai hilar: "România va fi centrul de renaştere spirituală, e ocrotită de Dumnezeu, nu ni se va întâmpla nimic rău" bla-bla-bla. Nu ştiu din ce emisiuni idioate şi de la ce "prezicători" escroci "înghit" aceste aberaţii, dar ştiu că înţelepciunea Românului spune: "Dumnezeu te ajută, dar nu-ţi bagă şi în traistă". De asta am ajuns în situaţia în care suntem, că tot aşteptăm "pară mălăiaţă în gura lui Nătăfleaţă"... Iar alţii, majoritatea, s-au culcat liniştiţi: "Lasă, că merg alţii, uite câţi sunt împotrivă; ce să mai caut şi eu? Cu mine sau fără mine, tot aia e." Ei, bine, nu este absolut deloc totuna: dacă aşa ar gândi toţi, ar mai fi avut loc vreo manifestaţie?! Poate că un Nae Ionescu sau un Traian Brăileanu ar fi putut explica psihologia acestor două categorii aparent opuse, cu justificări aparent diferite: "Dacă nu vin şi alţii, de ce să merg?" şi "Lasă, că merg alţii, destui"; eu cred că e vorba, în ambele cazuri, de lipsă de personalitate, de lene, de laşitate. Care se vor plăti scump nu peste mult timp.

Marius Domnişean – Turnu Măgurele: Sigur că e îngrijorătoare pasivitatea Bisericii noastre, dar, cum duşmanii creştinismului şi ai românilor au lovit şi lovesc în ea, nu e cazul să lovim şi noi şi, până să comentez atitudinea ei, o comentez pe a dvs. Vă rog să fiţi sincer cu dvs. înşivă; nu trebuie să-mi răspundeţi mie, ci dvs.: dacă ar fi ieşit preoţii să protesteze, aţi fi ieşit şi dvs.? Sau aţi fi zis: "Are cine să ia atitudine, ia să-mi văd eu de treburi..."?

Anca Bădoi – Voluntari: De ce credeţi că e atât de important cine a organizat manifestaţia împotriva introducerii cip-urilor în acte? Important e doar faptul dacă sunteţi de acord cu ceea ce cer manifestanţii, sau nu. Vedeţi, asta e una dintre cele mai grave probleme ale românilor: nu pot să meargă împreună într-o acţiune de interes COMUN, pentru că a organizat-o X, şi nu el, sau Y! Nu pot să treacă peste orgolii mărunte, de moment, nici măcar pentru un obiectiv important. Noi am participat la manifestaţii organizate de alţii atunci când am fost de acord cu mobilul respectivei manifestaţii (am participat şi la cele împotriva homosexualităţii, şi în Covasna, de 1 Decembrie, şi la cele din februarie a.c. etc.). Şi fiţi pe pace: chiar dacă ar fi agitatori în mulţime infiltraţi special ca să facă dezordine, în nici un caz nu veţi fi dvs. "ridicată de poliţie", şi cu atât mai puţin sancţionată!

Margareta Filip – Piatra Neamţ: Am citit şi eu prin presă această părere, susţinută de părintele Arsenie Papacioc de la Mănăstirea Techirghiol, că nu se uită Dumnezeu la un petec de hârtie şi că nu au importanţă actele biometrice, ci doar dacă ni se va implanta pemână sau frunte cip-ul, dar, cum nu suntem catolici ca să credem că există vreo faţă bisericească infailibilă (nici măcar patriarhul), noi ne permitem să nu fim de acord cu sfinţia sa - aşa cum, de altfel, nu sunt de acord mulţi alţi călugări şi preoţi, inclusiv părintele Iustin Pârvu de la Mănăstirea Petru Vodă, chiar din judeţul dvs. A accepta noile acte înseamnă a SEMNA pactul cu diavolul, iar dacă acel pact îl porţi în buzunar sau pe frunte, e mai puţin important. Creştinii adevăraţi care au citit Apocalipsa Sf. Ioan Teologul nu au nevoie de lămuriri suplimentare. Dar, discutând din punct de vedere strict laic: dvs. sunteţi de acord cu introducerea acestei cenzuri oribile şi neîntâlnite încă în istorie, să fiţi identificată după amprente, ca un răufăcător ("infractor din oficiu"), să se ştie în orice clipă unde sunteţi, cu cine vă întâlniţi, iar oricine are un computer performant şi este interesat, să aibă acces la datele dvs. personale şi intime, de la distanţă, iar autorităţile – care demonstrează mereu, cu prisosinţă, câtă încredere li se poate acorda - să poată scrie în acest cip orice, fără ca dvs., posesorul acestor acte, să ştiţi ce conţin cu adevărat?! Nu credeţi că înseamnă începutul sfârşitului libertăţii?!

Vlad Pogorevici – Suceava: Primim întotdeauna cu plăcere misivele dvs., fotografiile, poeziile şi decupajele din ziare, chiar dacă nu putem să vă răspundem număr de număr.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri, orele 15–19***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com